

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums

Adventes Vēstis

2018. gada novembris, #11 (274)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
DIEVS,
SVĒTĪ LATVIJU!

LIECĪBAS:
SVĒTKU DRĒBES
UN BRAUCIENS UZ
ČEREŠENKU

MISIJA:
INDIJAS BĒRNI

AKTUĀLAIS
JAUTĀJUMS:
KĀ ATRAST DIEVU?

INTERVIJA:
JURIS DRIĶIS.
HERBERTA DRIĶA
SIMTGADĒ

Latvijas ziņas un gaidāmie notikumi	4
Liecības	5-7
Aktuālais jautājums. Kā atrast Dievu?	8
Misija. Projekts "Indijas bērni"	9-11
Tēma. "Dievs, svētī Latviju!"	12-17
Intervija. Juris Driķis. Herberta Driķa simtgadē	18 -22
Veselība. Taukvielas	23
Pusaudži. Alu pilsētas varonis	24
Jauna grāmata. "Soļi uz personīgo atmodu"	25
Bērni	26-27

Sveicināti! Tiekoties Latvijas jubilejas mēnesī, piedāvājam jums, mīlie "Adventes Vēstu" lasītāji, īpašu jubilejas numuru, kura galvenā tēma ir DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU! Ko tas nozīmē mums? Kā savā dzīvē un gaitās esam piedzīvojuši šo vārdu realitāti? Kādas ir mūsu īpašās lūgšanas Debesu Tēvam šai svētku laikā? To varat lasīt tēmas rakstā, kura veidošanā dalību ņēmuši brāļi un māsas no visiem Latvijas novadiem.

Numura intervijā Juris Driķis stāsta par savu tēvu, sludinātāju Herbertu Driķi, kura simtgadi pieminam vienā gadā ar mūsu valsts simtgadi.

"Aktuālais jautājums", ņemot vērā trīs atšķirīgas, cilvēku pieņemtas paradigmas, meklē atbildi uz mūžseno vaicājumu: kā atrast Dievu, bet liecību sadaļā ir gan stāsts par veselības braucienu uz Ukrainu, gan liecība par Dieva bērna svētku drēbēm. Misijas daļā jūs gaida stāstījums par projektu "Indijas bērni".

Par labu tradīciju kļuvusi veselības tēma lasītāju iepazīstina ar labajām un sliktajām taukvielām. Sava vieta kā allaž atvēlēta pusaudžiem un bērniem.

Īpašu lasītāju uzmanību vēlos pievērst slud. Dvaita Nelsona liecībai par to, kādu iespaidu uz viņa dzīvi un kalpošanu atstājusi neliela brošūriņa ar nosaukumu "Soļi uz personīgo atmodu". Pavisam drīz šo brošūriņu varēsim lasīt latviešu valodā.

Paldies, ka esat mūsu lasītāji! Vēlu vienmēr paturēt prātā, cik bagāti Debesu Tēvs ikkatru no mums ir svētījis. Nekas Viņa priekšā nav par lielu, nekas Viņam nav par sīku. Viņš nav tālu nevienam no mums, un Viņa roka aizvien ir pār Viņa bērniem.

"Tu darīji man zināmu dzīvības ceļu, Tu piepildi mani ar prieku Sava vaiga priekšā, un jaukas, svētības pilnas dāvanas pie Tavas labās rokas ir mūžīgi." (Psalmi 16:11)

Anitra Roze, "Adventes Vēstu" redaktore

Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Anītra ROZE

Redakcija:
Agris BĒRZIŅŠ
Vilnis LATGALIS
Māriņa LIPSKA
Andris PEŠELIS
Edija SUBATOVIČA

Vāka foto: Madara Pešele

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv

Vārds LDS prezidentam

Vilnis Latgalis,
*Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības prezidents*

Vispirms vēlos apsveikt visus žurnāla “Adventes Vēstis” lasītājus mūsu valsts 100. dzimšanas dienā! Aizvadītie 100 gadi ir bijuši tik ļoti dažādi un atšķirīgi atsevišķos laika posmos, ka grūti to visu aptvert un savienot kopā vienā veselumā.

Pirmā doma, kas nāk prātā, pārdomājot mūsu mazās Latvijas ceļu uz valstiskumu un neatkarību, ir – pateicība:

Pateicība Dievam par šo iespēju!

Pateicība Dievam par cilvēkiem, kas īstajā laikā bija īstajā vietā!

Pateicība Dievam par cilvēkiem, kuri savu valsti un tās godu vērtēja augstāk par savu dzīvību, ziedojot to mūsu kopējās nākotnes labā!

Pateicība Dievam par cilvēkiem, kuru lūgšanas pacēlās uz Debesīm, saucot pēc Dieva žēlastības un palīdzības!

Pateicība Dievam par atbildētām lūgšanām, par palīdzību grūtībās, par cerību izmisumā un par apņēmību nepadoties un izturēt līdz galam!

Pateicība Dievam par mūsu himnu, mūsu katra personīgo un visas tautas lūgšanu – “Dievs, svētī Latviju!”

Pateicība Dievam par ticības dāvanu un garīgo atmodu!

Pateicība Dievam par to, kas ir bijis, ko esam piedzīvojuši un par to, kas vēl būs!

Domājot par to, kas mūs visus sagaida tuvākajā nākotnē un kā varētu veidoties mūsu tālākais ceļš, manā prātā ieskanējās vārdi no 2. Laiku grāmatas 7. nodaļas (14., 15. p.):

“Un Mana tauta, kas saukta Manā vārdā, zemosies un lūgs – meklēs Mani un atgriezīsies no sava ļaunā ceļa –, tad Es no debesīm uzklausīšu tos, piedošu viņu grēkus un dziedēšu viņu zemi! Tad pār šo vietu Manas acis būs nomodā un Manas ausis pievērstas lūgšanām.”

No visas sirds novēlu mums visiem piedzīvot patiesu, dziļu un personīgu garīgu atmodu! Lai Dieva svētība izlejas pār šo zemi kā vēlais lietus, kas izmaina cilvēku sirdis, prātus un dzīvi. Lai Svētais Gars mūs vada un sagatavo drīzajai un godības pilnajai Jēzus Kristus Otrajai atnākšanai!

Dievs, Svētī Latviju!

Gaidāmie pasākumi

No 23. oktobra līdz 11. decembrim

Baznīcas ielā 12A notiek *Creation Health* veselības semināru cikls ar interaktīvām lekcijām, darbu grupās un kopīgām diskusijām, kurā tiks aplūkoti 8 veselīga dzīvesveida pamatprincipi. Norises laiks otrdienās no plkst. 18:00 līdz 20:00. Papildu informācija pa tālr. 29283680 (Ieva), 29344168 (Mārtiņš) un vietnē www.adventisti.lv.

18. novembris

Praktiskais seminārs Latvijas, Lietuvas un Igaunijas bērnu skolotājiem ar TED Bērnu kalpošanas nodaļas vadītāju Klāru Sančesu-Šūti Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Piemiņai

Atvadu vārdi

Ināra Rēdliha (1941 – 2018)

Ina, Ina, Ināra
Dvēselē sagrauta
Tumšā dienā aizgāja.
Nebūs puķu nesējas
Nebūs kluso lūgšanu.
Būs Kristus nākšana,
Būs Augšamcelšanās.
Tāpēc sakām:
Uz redzēšanos!

(G. Ritums, Liepājas draudze)

KONFERENCE LIEPĀJĀ

22. oktobrī Liepājā, Latviešu biedrības namā notika konference “Autoritāte un cieņa”, kurā lekcijas skolotājiem lasīja reliģijas un pedagoģijas maģistre Valda Reķe un praktiskās teoloģijas doktors Viesturs Reķis.

Dažas atziņas no šī pasākuma: cilvēks par autoritāti nepiedzimst. Izrādot cieņu, uzticēšanos, godprātību, labestību un citas personības morālās īpašības un prasmes veidot attiecības ar cilvēkiem, viņš/ viņa var kļūt par autoritāti kādam cilvēkam/ cilvēkiem ģimenē, darbā, sabiedrībā. Cienot sevi un citus, cilvēks gūst atzinību un veidojas par personību. Kristietis, kuram piemīt autoritāte, ir personība, kas mīl Dievu no visas sirds, dvēseles un spēka un savus līdzcilvēkus kā sevi pašu.

ATJAUNOTAJĀS Telpās JELGAVĀ

Sestajā oktobrī Jelgavas adventistu draudze pirmo reizi pulcējās atjaunotajā dievnama zālē, kopā svinot vakarēdienu. Šī draudzei bija svētku diena. Draudzes mācītājs Ainis Kaspars saka: ir paveikts liels darbs. Ēkā ierīkota centrālā apkure, tai pieslēgta lielā zāle, bet pamazām radiatori tiks uzstādīti visās telpās. Ja iepriekš bija jākurina piecas kurtuves, lai Sabatā nodrošinātu pietiekamu siltumu telpās, tagad kurināms būs vien granulu apkures katls un būs vajadzīga daudz mazāka piepūle, lai nodrošinātu siltumu ēkā.

Liels paldies par ieguldīto nesavtīgo darbu jāsaka draudzes locekļiem. Draudze aktīvi ziedoja, piedalījās rīkotajās talkās, kur tika krāsoti soli un veikti daudzi citi darbi. Lielu ieguldījumu deva Guntars K., kurš nesavtīgi visas vasaras garumā vienatnē pamazām atjaunoja visas vecās sienas plaknes un griestus. Palīdzēja arī Latvijas draudžu savienība. Nozīmīgu atbalstu sniedza SIA “R. A. Kasperi”, kas ne tikai atjaunoja zāles grīdu un nostiprināja balkonu, bet palīdzēja sakārtot apkures jautājumu. Savukārt privāts ziedotājs ziedoja apkures katlu. Paldies Dievam par svētībām, kuras Viņš ir dāvējis katram, lai ar prieku varam dalīties tajās, padarot skaistāku vietu, kur slavējam un pielūdzam Dievu!

Jāpiemin vēl kāda laba ziņa. Turpmāk Jelgavā būs iespēja organizēt kristību dievkalpojumus, jo remonta laikā tika atjaunots kristību baseins.

Darba gan vēl ir daudz. Ja kāds sajūt Dieva Gara pamudinājumu palīdzēt saglabāt un sakārtot Jelgavas adventistu lūgšanu namu, ziedojiet! Pēc esošajiem remontiem draudzei ir izveidojies 1700 EUR liels parāds, bet vēl vajag visu sakārtot atbilstoši ugunsdrošības prasībām, kam nepieciešams vēl ap 6000 EUR liels ieguldījums (signalizācija, elektrotīklu mērījumi un atjaunošana utt.).

17. novembrī plkst. 17:00 Jelgavas draudzē notiks labdarības koncerts “Jau 110 gadus lūgšanās par Latviju”, kurā draudze atzīmēs savu 110. pastāvēšanas gadu. Koncertā piedalīsies koris Cantamus. Koncertā būs iespēja ziedot draudzes remontu turpināšanai.

SABATS KAUNAS DRAUDZĒ

Trīspadsmitajā oktobrī mēs, neliela komanda, devāmies pie kaimiņiem lietuviešiem, lai kopā svinētu Sabatu. Laiks bija ārkārtīgi skaists, un kopā pavadītās stundas – ļoti vērtīgas.

Dievkalpojuma pirmajā daļā dziedājām dziesmas. Kauņas adventistu draudzē skan daudz vairāk kopdziesmu nekā pie mums.

Andrejs Āriņš runāja svētrunu par to, ka Dievs ir reāls, pierādot teikto gan zinātniski, gan praktiski un līdzdalot piemērus no dzīves, kad Dieva spēks ir vareni atklājies un sarāvis ienaidnieka važas. Otrajā daļā bija Sabatskola – viena no aktīvākajām un dzīvākajām Sabatskolām, kādā esmu bijusi. Cilvēki izteica savas domas, un vadītājs apkopoja secinājumus uz tāfeles. Nācām pie atziņas, ka attiecībās ar cilvēkiem mums jābūt saprotošiem un atbalstošiem, bet Dieva baušļi ir vērtība, kuros nav kompromisu. Tad nāca sadraudzība pie galdiem. Katru otro nedēļu Kauņas draudze sanāk kopā, lai pāestu pusdienas, pēc tam katrs draudzes loceklis var uzdot sev neskaidros jautājumus par Sabatskolu vai kādu citu tematu. Līdzdalīgām stāstus un pieredzi no Latvijas un ieguvām prieku un iedvesmu no Kauņas draudzes.

Ziņu lappusi sagatavoja Edija Subatoviča

ČEREŠENKA. IELIKT DOMĀŠANU PAREIZĀ VIRZIENĀ

Septembrī rīta telefonkonferencē starp citām aktualitātēm tika lūgts arī par deviņiem cilvēkiem, kuri devās uz Ukrainu, uz Septītās dienas adventistu dabīgas atveseļošanās kompleksu “Bukovinas Čerešenka”. Tas bija tik īpaši, ka mazliet līdzdalīsim piedzīvoto.

Izbraucām agri no rīta ar deviņvietīgo busiņu. Polijas/ Ukrainas robežpunktā piedzīvojām pirmo brīnumu. Priekšā tikai dažas mašīnas! Pēc stundas un 40 minūtēm jau tikām Ukrainā (reizēm tur ir jāgaida 15 stundas). Par mums lūdza, un tas darbojās. Pateicamies! Naktsmājas dārgos hoteļos jāmeklē nebija, jo Jura auto ir aprīkots ar jumta telti, ko ātri uzslējam. Augšā ir 5 gulvietas, mašīnā – 4. Drīz visi esam horizontāli un varam ērti gulēt.

Čerešenkā ierodamies pēcpusdienā. Skaisto Karpatu kalnu piekāpē kā gaiša pils paceļas jaunā SDA sanatorijas ēkā ar modernu aprīkojumu. Tā ir skaistākā ēka reģionā. Iepazīšanās vakarā esam gandrīz 80 personas no dažādām konfesijām. Esam ieradušies no dažādām pusēm un valstīm, pat no Vācijas. Cita starpā direktors “svinīgi” ar humoru paziņo: kaut arī šī

ir SDA iestāde, lai neviens nedomā, ka adventistiem te būs privilēģijas, bet citi tiks diskriminēti.

Un veselības uzlabošanas kurss sākas! Ārsti ar katru iepazīstas un katram nozīmē īpašas procedūras. Kopīgs ir bagātīgais un daudzveidīgais vegānais uzturs. Var pieteikties arī uz svaigēšanu. Katru rītu, kad debesis sārtotas, aiz loga vērojams brīnišķīgs skats no piekalnes uz plašo apkārtni tālumā. Ārā kāds spēlē pānflautu. Tā aicina pulksten 7.00 doties laukā uz rīta rosmi. Parādās saule. Priecīgi vingrojam.

Pulksten 7.30 sanākam kopā uz rīta iedvesmu. Direktors, viņš ir arī iesvētīts mācītājs, katru rītu sagatavojis īpašu garīgo barību. Tikai 30 minūtes, bet pagūstam visu – izdziedam dziesmas, klausāmies viņa liecībās no paša dzīves un brīnišķīgās atziņas no Dieva Vārda. Man tas liekas vispievilcīgākais un vērtīgākais laiks dienā.

Pulksten 8.00 veselīgas brokastis. Pēc brokastīm un pusdienām 45 minūtes paredzētas pastaigai. Katru reizi pa citu maršrutu skaistajā apkārtņē vai kalnos ar vai bez nūjām. Pēc tam seko procedūras un ārstu lekcijas par veselības likumiem. Tējas namiņā ik

dienas 3 reizes ir jādzer katram īpaši piemeklēta tēja. Tur ir arī tāds kā *Dabas stacijas* veikaliņš, bet cenas daudz zemākas nekā Latvijā. Ārstu lekcijas ar prezentācijām uz ekrāna ievieš skaidrību, kas notiek mūsu organismā, kad ēdam šo vai to, vai piekopjam noteiktu dzīvesveidu. Ir arī kulinārijas klase, kur demonstrē daudzveidīgu un pilnvērtīgu ēdiena gatavošanu. To var arī degustēt. Vēl te ir sauna un džakuzi. Tiek pabeigta baseina būve un pagalma bruģošana.

Ineta: Tā ir vieta, kur “uzlādēt baterijas”. Patīk vienkāršība, sirsnība, atklātība. Visi ārstniecības līdzekļi no dabas – svaigs gaiss, ūdens, sāls, māli, mārdadži, linsēklas utt. Individuāla pieeja katram.

Tamāra: Galvenais, ka smadzenes – domāšanu – ieliek pareizā virzienā gan par ēdināšanu, gan gatavošanu, gan par kustībām. Esmu izlasījusi daudz grāmatu ar visādām sarežģītām un neveselīgām receptēm, bet te viss tik

vienkārši un pareizi! Un svaigais gaiss, avota ūdens! Starp citu, vasarā tuvējā ciemā akās bieži trūkst ūdens, bet šis avots nekad neizsīkst. Simboliski, vai ne?

Arvīds: Bija ļoti laba kompānija. Viens par otru – vienoti. Varējām liecināt, ka mūsu draudze ir laba. Uzņēmām labas emocijas.

Leonīds: Te viss un visi ir tik jauki, man liekas, ka mēs jau esam paradīzē!

Aija: Man ļoti patika aktīvā atpūta sanatorijā, atslēgšanās no dzīves steigas un darba. Bija labi būt pie dabas – kalnos, klusumā, svaigā gaisā. Iepriecināja sanatorijas personāla attieksme, gādība, mīlums, rūpes no sirds, uzmanība pret ikkatru no mums. Es atpūtos fiziski un tiku stiprināta garīgi. Katru rītu mūs sagaidīja skaistas, garīgas ukraiņu dziesmas, kuras varējām dziedāt visi kopā pirms brokastīm. Visi, ar kuriem

runāju, vēlējas nākošgad atkal atbraukt turp. Cilvēki ir meklējuši tieši šādu kristiešu sabiedrību, kur nekas netiek uzspiests, tev ir brīva izvēle, tu pats vari izvēlēties, ko gribi klausīties. Es steigšos uz visu – vingrošanu, garīgu lekciju, procedūram, nūjošanu, veselības lekciju, jo visu gribēju dzirdēt un redzēt. Viss tika darīts ar lūgšanām, bija jūtama Dieva vadība. Cik labi, ka var tā liecināt par Dievu – ar rūpēm par citiem, laipnu skatu, vārdu, rokas spiedienu. Cilvēkiem bija patīkami atrasties šajā sabiedrībā. Žēl, ka Latvijā nav šādu lētu, brīnišķīgu adventistu sanatoriju. Lai Dievs īpaši svētī kalpotājus Ukrainā!

P.S. Cena par 10 dienu ārstēšanās kursu ir tikai 150 eiro. Kāpēc tik vien? Direktoram ir stingra nostāja – te nav un nebūs vienkārši bizness, bet gan ārstniecības iestāde, kas pieejama arī vienkāršiem ļaudīm, sanatorijas

darbības princips ir tieši tāds, kādu Dievs atklāja Elenai Vaitai – kādām jābūt SDA sanatorijām. Darbinieki saņem ļoti mazu algu, bet Dievs svētī. Būtībā viņi strādā kā brīvprātīgie. “Čerešenka” ir misijas centrs, kur cilvēki saņem domāšanai jaunu virzienu. Direktors aicina: ja Latvijā ir kāds ārsts vai masieris, kas vēlas piedalīties šajā darbā, lai brauc šurp! Pieteikties uz atveseļošanās kursu var pa telefonu 050-172-49-01 vai 097-035-28-17, kā arī pa e-pastu chereshenka09@gmail.com; vietne informācijai: www.chereshenka.com. Aizbraukt var ar autobusu Rīga-Černovici, tālāk – ar vietējo autobusu, kas iet uz Vižņicu caur Storožņecu, jākāpj ārā Čerešenkā un jāzvana, lai atbrauc pretī 3 km. Varētu vēl daudz rakstīt, bet tas jāpiedzīvo pašam.

Maija Žube, Ērgļu draudze

SVĒTKU DRĒBES

“Un Viņš sacīja: “Izej ārā un nostājies tā Kunga priekšā kalnā. Un redzi: tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķēļ kalnus un sadrupina klintis, gāja tam Kungam pa priekšu, bet šinī vētrā nebija tas Kungs. Pēc vētras nāca zemes trīce, bet tas Kungs nebija zemes trīcē. Un pēc zemes trīces bija uguns. Bet tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns – lēna balss. Un tiklīdz Elija to sadzirdēja, tad viņš aizsedza savu seju ar savu mēteli un nostājās alas ieejas priekšā...” (1. Kēniņu 19:11-13), lai satiktu un uzklausītu Dievu.

Elija aizsedza seju Kunga klātbūtnē. Vai mūsdienās Dieva svētums ir mainījies, ka mēs drīkstam iet Viņa priekšā “neapsegušies”? Vai apģērbam, kādā mēs nākam uz draudzi Dieva tuvumā Sabatā pielūgt, slavēt, liecināt vai vienkārši klusi uzklausīt Dieva Vārdu, ir nozīme? Iespējams, šis ir jautājums, par kuru vairs nerunā, lai toleranti kādu neatbaidītu un neaizskartu postmodernajā lakmetā, kur cilvēki saka, ka katram ir sava taisnība un savi standarti. Tomēr vēlējos dalīties savos novērojumos, pārdomās un personīgā liecībā.

Ir atšķirība, vai draudzē ienāk cilvēks, kurš tikko sācis meklēt Dievu, tādā apģērbā, kāds nu tas ir, vai arī cilvēks, kurš saka, ka jau ir Dievu atradis, cilvēks, kurš gadiem ir draudzē, varbūt pat otrajā, trešajā un ceturtajā paaudzē. Vai būtu sagaidāma atšķirība starp nezinošu un zinošu kristieti?

Dievs Mozum lika novilkt kurpes lūgšanu vietā, sakot, ka tā vieta ir svēta (2.Mozus 3:5). Mēs ar vīru mājās, zemojoties kopīgo lūgšanu laikā, novelkam mājas apavus. Iesākām to sen atpakaļ un turpinām, lai sev atgādinātu, Kā priekšā nākam.

Pirms Dievs deva 10 Baušļus Sinaja kalnā, Viņš caur Mozu lika kaut ko pateikt tautai: “Tad Tas Kungs sacīja Mozum: “Ej pie ļaudīm... lai tie mazgā savas drēbes. ... un tie mazgāja savas drēbes.” (2. Mozus 19:10,14) Vai tuksnesī, kur ir problēmas ar ūdeni, tas ir ļoti viegli izpildāms uzdevums – ap 500 tūkstošiem cilvēku izmazgāt drēbes vienas līdz divu dienu laikā? Tas parāda, cik nopietna sagatavošanās bija (vai joprojām ir?) vajadzīga, lai satiktos ar Kungu. Kapēc? “Kā paklausīgi bērni neveidojiet savu dzīvi pēc

kārībām, kurās jūs agrāk dzīvojāt savā nezināšanā. Bet, sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā, Jo ir rakstīts: “Esiet svēti, jo es esmu svēts.” (1. Pētera 1:14-16; 3. Mozus 11:44, 45).

Ar savu apģērbu mēs liecinām, Kam mēs piederam. Ar savu stāju, tai skaitā apģērbu, mēs dodam liecību par savām vērtībām, raksturu, domām, ar kādām nākam uz draudzi. Vai mūsos ir apziņa, ka nākam Dieva tuvumā, Dieva iesvētītās telpās satikties ar Viņu? Vai cilvēkiem, kas slēguši derību ar Dievu caur Jēzus Kristus upuri, būtu jādod liecība par “Kristu jūsos – apskaidrošanas cerību” arī ar savu apģērbu?

Manā dzīvē bija laiks, kad es divus pilnus gadus dzīvoju Amerikā un paralēli daudz kam citam piedalījos modes skatēs kā modele – 1992. gadā Kalifornijā, Losandželosā, ģērbta modeļu tērpos, kosmētikā un rotas lietās. Manās rokās bija itāļu dizainera vizītkarte un aicinājums strādāt viņa dizaina kompānijā Losandželosā, tagad tas stāv mājās kopā ar fotogrāfijām kā liecība. Bet es satikos ar Dievu, un mani gaidīja kristību drēbes. Dieva aicinājums bija spēcīgāks par itāļu dizainera piedāvājumu. Ja nebūtu šīs pieredzes, es, iespējams, nedrīkstētu rakstīt šo rakstu un teikt, ka ir cilvēki, kas iziet no laicīgās vides, nopietni meklē Dievu, gatavojas pievienoties Draudzei un vēlas redzēt citu standartu, atšķirīgu no tā, kāds raksturīgs pasaulei, no kuras viņi iziet.

Pēc kristībām, kad tiku uzņemta draudzē, sludinātājs, nezinot manu liecību par drēbju nomaiņu, bija izvēlējies vārdus no Atklāsmes grāmatas 3:5 “*Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs...*”. Šī uzvara piederēs Kristum Mūžības rītā, un arī drēbes būs Viņa gādātas, ja būsīm to izvēlējušās, bet pagaidām mēs katra esam atbildīga par saviem tērpiem. Uzdrošināšos lūgt: mīlās māsas Kristū, ja lasāt šīs pārdomas un Kristus jūs uzrunā, atveriet sirdi un saskaņojiet dievkalpojuma tērpu ar Viņu, lai Viņš tiktu pagodināts, lai tad, kad jūs ejat satikties Sabatā, jūs ģērbtos Viņam. Sabata drēbes ir svētku drēbes, kas apsedz, nevis atklāj. Bībeles princips ir apsegt sevi Dieva klātbūtnē godbijībā Viņa priekšā. Draudzes nami,

kuri ir celti par Viņam nodevušos brāļu un māsu ziedojumiem, kur daudzi ir kristīti, bērni iesvētīti, daudzu laulības iesvētītas, daudzas sludinātāju ģimenes nošķirtas un iesvētītas kalpošanai, lūgšanu vieta, kur satikties ar Dievu, ir svēta vieta, kurā iederas svētku drēbes, kas apsedz.

Sigita Pešele, Rīgas 7. draudze

KĀ ATRAST DIEVU?

Šis jautājums vienmēr ir nodarbinājis cilvēci. Uz to saņemtas pretrunīgas atbildes, kas ir atkarīgas no atbildētāja iepriekš pieņemtām paradigmām. Viena no šīm iepriekš pieņemtajām paradigmām ir – Dievs eksistē, otra paradigma – Dieva nav. Vēl pastāv piesardzīgā paradigma, kad cilvēks nenoliedz Dieva eksistenci, bet arī nespēj to apstiprināt.

Dievs eksistē

“Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā” (Ebr. 11:6). Ar šo paradigmu Dievs tiek uztverts, atrasts vai piedzīvots ar lūgšanas palīdzību, meklējot personiskus kontaktus ar Dievu, sarunājoties ar Viņu, praktizējot saprastās norādes Bībeles tekstā un vērojot notikumu attīstību personiskajā dzīvē. Šādā veidā Dievs tiek uztverts un atrasts, balstoties uz notikumu novērojumiem, to analīzi un pārdomām. Kad ticīgam cilvēkam uzdod jautājumu par Dieva atrašanu, tas iesāk stāstīt par kaut kādiem notikumiem savā dzīvē, kur saredz atbildes uz savām lūgšanām, vai citē Rakstu vietas no Bībeles. Šīs liecības nekad neatkārtojas, tās ir individuālas un īpašas. Cilvēks savus pārdzīvojumus ietver vārdos, kuri norāda uz Dieva aktīvo darbību tā personiskajā dzīvē vai piedzīvotajiem brīnumiem. Šī pārliecība tiek pasniegta ar Bībeles vārdiem, nešaubīgi ticot Dieva eksistencei.

Dievs neeksistē

Aplūkojot šo jautājumu ar paradigmu “Dieva nav”, cilvēks pieprasa sev noteiktus, taustāmus pierādījumus, kas pierādītu Dieva eksistenci. Ticīgie nespēj šos “taustāmos” pierādījumus sniegt, jo šie pierādījumi ir personiski un filozofiski, uztverami caur ticības paradigmu. Diezgan komiski izklausās, kad ateistu forumos ticīgie cenšas “pierādīt” Dieva eksistenci ar ticības paradigmas palīdzību, bet vārdos ātri tiek sakauti, kad ateisti tiem pieprasa taustāmus un objektīvus pierādījumus Dieva eksistencei. Ateisti izaicina ticīgos uzrādīt pierādījumus par labu

Dieva eksistencei, tie izrāda, ka ir atvērti pierādījumiem, bet, nesāņemot prasīto, svin uzvaru, jo ticīgie tiem neko taustāmu pierādīt nespēj. Tie piekrīt, ka ticīgie var piedzīvot personisku “Dieva atrašanu”, bet to nevar pierādīt objektīvi un zinātniski. Ar vārdu “zinātniski” te domāts – ka Dievu varētu izmērīt, nosvērt vai nofotografēt. Protams, ticīgie šādus pierādījumus sniegt nespēj, jo ateisti tos pieprasa tikai vienā noteiktā formā, gatavi atmest jebkādas argumentus par labu Dieva eksistencei.

Piesardzīgā paradigma

Šo paradigmu dēvē arī par agnosticismu, kad cilvēks nenoliedz Dieva eksistenci, bet arī nespēj to apstiprināt. No vienas puses, tas īsti nav ateisms, bet tā nav arī bībeliska ticība. Agnostiķis ir atvērts jebkurai liecībai par dievišķo un pat piekrīt eksperimentiem izmēģināt pārdabisko, bet vienlaikus ir pietiekoši skeptisks, lai ātri vien pieredzē viltos un lūkotos pēc kaut kā cita. Agnostiķis nezina, vai Dievs eksistē. Tas cenšas meklēt Dievu (vai dievišķu spēku), tomēr neiegūst pārliecinošus personiskus pierādījumus, kas to ved pie pilnīgas uzticēšanās personiskam Dievam, jo no Dieva sagaida zināmus parametrus, kurus uztvertu kā objektīvus argumentus par labu Dieva eksistencei.

Dzīves jēga

Visas šīs trīs paradigmas izraisa atšķirīgas izpratnes par dzīves jēgu un saturu.

Piesardzīgā paradigma jeb agnosticisms šajā ziņā ir vissarežģītākā, jo tā nepārtraukti mainās un modificējas atkarībā no gūtās pieredzes. Agnostiķis vienā savas dzīves posmā praktizē kaut ko vienu, bet nākamajā posmā – jau kaut ko citu. Dzīves jēgu tas saskata meklējumos, jo pašu dzīvi uzlūko kā meklējumu vai piedzīvojumu, kura galu var nodēvēt par “nokļūšanu kaut kur varbūt”. Tā kā šajā paradigmā nepastāv absolūtu, tad šāda cilvēka uztverē viss ir iespējams, pamēģināms vai pagaršojams.

Ateistiskā paradigma pieprasa “dzelžainus” argumentus Dieva eksistencei, pieņemot, ka šādu zinātnisku pierādījumu nav. Dzīves jēga šīs paradigmas skatījumā izriet no situācijas, un tā ir individuāla. Ateisms noliedz Dieva tiesu, absolūto patiesību, vienu morāli, kas būtu attiecināma uz visiem, un Dieva bauslību. Lai gan ateisti spēj praktizēt morāli un ētiku, tomēr motivāciju šādai praksei tie smēļ mainīgās pasaules situācijās un domstarpībās ar reliģiju, jo praktizē morāli kā pierādījumu tam, ka to izvēlas darīt paši, bez Dieva norādes. Ateisma paradigmā nav nekādu ierobežojumu netikumībai, nesātībai vai cilvēku kaislībām. Ikviens izvēlas savu individuālo dzīves mērķi vai “morāli”.

Ticības paradigma sevī ietver morāles un ētikas praktizēšanu, kura izriet no Svētajiem Rakstiem vai vispārēji reliģijas. Dzīves jēga tiek pakārtota mūžīgajam, interpretējot Rakstu tekstus vai reliģijas tradīciju. Dzīve kopā ar Dievu, staigāšana ar Dievu tiek interpretēta individuāli, vadoties no personiskās pieredzes vai izpratnes Dieva meklējumos, saskatot Dieva pēdas savā dzīvē. Šie Dieva pierādījumi nav zinātniski pierādāmi, tie nav taustāmi, tie nav universāli attiecināmi uz visiem, tie mēdz būt ārkārtīgi subjektīvi vai pat neloģiski, bet tie ir ietverti liecībās par to, kā Dievs šo individuālo cilvēku uztverē ir atklājies, saprasts, bijis atrasts vai piedzīvots.

Tomēr visas šīs paradigmas ietver sevī atziņu, ka dzīvība ir labāka par nāvi. Bībelē ir rakstu vietas: “Es [...] lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību”; “Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams”, “Meklējiet To Kungu, tad jūs dzīvosit!” (5. Moz. 30:19, Jes 55:6, Am. 5:6). Tās norāda, ka Dievs ir atrodams, un tas ir mūža ilgs process, kurā cilvēks apzināti tiek uzaicināts piedalīties.

Andris Pešelis

INDIJAS BĒRNU PROJEKTS –

SEPTĪTAIS MĀCĪBU GADS

Pateicoties vairākiem individuāliem ziedotājiem, kā arī Slokas draudzei un Rīgas 7. draudzei, turpinās *ADRA Latvija* projekts Indijas bērnu atbalstam. Dieva vadības rezultātā jau septīto mācību gadu bērni no Amapetas ciemata turpina mācības SDA Nuzvidas vidusskolā un *Sai Merit* skolā.

2018./2019. mācību gadā mācības turpinās šādi no Latvijas sponsorēti bērni: *Sai Merit* skolā – Asvins (3. kl.), Arvinds (6. kl.) un Sivamani (5. kl.), Nuzvidas skolā – Greisija (2. kl.), Ramadevi (7. kl.), Satviks (8. kl.), Manohars (8. kl.), Prabhass (4. kl.), Revathi (10. kl.), Rajani (11. kl.). Vamsi šogad skolu pabeidza.

Kopumā šajā projektā ar Māra Krauliņa, Vinetas Krauliņas un citu ziedotāju atbalstu nu jau ir ap 70 bērnu.

Nesen Dievs man deva interesantu piedzīvojumu, kas apstiprināja šī misijas darba nozīmīgumu. Vēlos to līdzdalīt lasītājiem.

Mans darbs ir starptautisku projektu vadīšana, kas ietver arī daudzas telekonferences, lai kolēģi un klienti no visiem kontinentiem varētu vienlaicīgi sarunāties par kopīgo darbu. Bija š.g. 13. septembris – parasta ceturtdienas pēcpusdiena, es sāku telekonferenci ar dažiem ievadvārdiem, bet negaidot saruna aizvirzījās prom no darba jautājumiem, un kliente no ASV teica savam kolēģim Indijā: “Jums šodien ir brīvdiena, paldies, ka tomēr pievienojies šim svarīgajam zvanam!” Darbinieks no Indijas atbildēja: “Jā, uzskatīju to par nopietnu un vajadzīgu projekta darbu saskaņošanas procesā un negribēju palaist garām.” – “Kas

jums šodien ir par brīvdienu?” – “Ziloņa-dieva dzimšanas diena.” – “Ak, jā, kā viņu sauca?” – “Ganeša.” – “Kā cilvēki svin šo dzimšanas dienu, valsts brīvdienu?” – “Cilvēkiem mājās ir ziloņa-dieva elka figūra, viņi īpaši to lūdz par labklājību, veselību, laimi sev un savai ģimenei. Tā ir īpaša svētku diena, īpaša lūgšanu diena.” – “Lai tev jauka šī brīvdiena,” atbildēja Amerikas kolēģe.

Sēdēju, klausījos un nevarēju noticēt tam, ko dzirdēju. Protams, zinu par šo reliģiju, kas ir neatņemams Indijas kultūras elements (vienā no attēliem redzama darbnīca, kurā tiek izgatavotas ziloņa-dieva galvas, varētu teikt – dievu ražošanas darbnīca), bet nedomāju, ka 21. gadsimta biznesa cilvēki, kas vada lielus starptautiskus projektus, pieņem atbildīgus lēmumus

Vamsi Gadala pabeidza šogad skolu.

Greisija

Ramadevi

Arvinds

Sivamani

Satviks Mupalla

un ir augsti izglītoti, ar doktora grādiem medicīnā, tic un pielūdz ziloņgalvas dievu. Domāju, ka ziloņgalvas dievs ir kultūras elements un pielūgsmes objekts neizglītotiem Indijas cilvēkiem. Taču tā ir realitāte.

Visu cilvēku sirdīs ir ilgas pēc Mūžības, pēc atziņas par “augstāku varu”, pēc pielūgsmes, jo cilvēki ir radīti pielūgsmei – “... mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs...” (Salamans mācītājs 3:11), tikai Radītāja, ne elku pielūgsmei. Cik traģiski ir redzēt, ka nezināšanas un netīcības Jēzum Kristum dēļ pielūgsmē tiek atdota elkiem! Protams, postmodernais 21. gadsimta cilvēks teiks, ka visi ceļi ved uz augšu, nav svarīga forma, galvenais, ka tiek praktizēts garīgums, un katrs to dara atkarībā no vides un tradīcijām, kurās dzīvo. Taču mēs zinām, ko saka Bībele – “Nav glābšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Apustuļu darbi 4:12) Un tas ir tāpēc, ka neviens cits, neviens cilvēku roku darināts dievs nav atdevis Savu Dēlu par Salīdzināšanas Upuri, neviens cits nav piekritis mirt, lai cilvēks varētu dzīvot, pieņemot šo Aizvietojošo Upuri. Pēc šī piedzīvojuma es vēl vairāk vēlos pateikties tiem, kas ziedo Indijas bērnu

projektam. Jūsu ilgstošā nodošanās, jūsu sirds attieksme un līdzekļi izdara tik daudz!

Vietnē www.adventisti.lv varat noklausīties dažus ierakstus ar bērnu pateicībām un ieskatīties viņu acīs, izjust viņu prieku. Iedomājieties Mūžības rītu, kad Jēzus jūs iepazīstinās ar šiem bērniem! Tas varēs notikt, ja mēs un viņi paliksim uzticīgi līdz galam.

Tiem, kas lasa par Indijas bērnu projektu pirmo reizi, vēlos paskaidrot, ka saskaņā ar noslēgto līgumu starp *ADRA Latvija* un SDA Nuzvidas vidusskolas direktoru tiek pārskaitīta maksa, kas nosedz skolas naudu, uzturu trīs reizes dienā, skolas formu, higiēnas preces, mācību grāmatas un iespēju dzīvot kopmītnēs, jo mājas atrodas tālu. Bet pāri visam šie bērni katru dienu saņem Bībeles vēsti, ko nekur citur viņi nedzirdētu. Ja runājam par summām, tad vienam bērnam tie ir apmēram 335 EUR vienpadsmit mācību mēnešiem (30.45 EUR/mēn. jeb 1 EUR/dienā).

Pateicos, ka iespēju robežās atbalstīsiet viņus arī turpmākajā mācību gadā! Ziedojumus individuālie ziedotāji un SDA draudzes aicinātas ieskaitīt *ADRA Latvija* kontā LV77HABA0551002308686 ar norādi “Indijas bērnu projektam”.

*Vairāk par projektu varat lasīt un skatīt www.adra.lv sadaļā “Indijas bērnu projekts”.

Nuzvidas direktors

Atvadas no misionāriem

Joprojām šī projekta moto paliek Dieva vārdi no *Efez. 2:10* “**Mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.**” Un joprojām es varu atkārtot to, ko rakstīju 2014. gada maija *Adventes Vēstu* izdevumā: “Vine- ta Krauliņa teica: „Viss sākas ar lūgša- nu... tiem, kas tic.” Kāpēc tieši Ama- petas ciemats? Tāpēc, ka tur vietējais sludinātājs bija gadu lūdzis Dievu, lai atsūta palīdzību glābt bērnus no var- darbības un bezcerības, vecākus no al- kohola un ātras nāves, lai palīdz viņiem dāvēt cerību, kas atrodama Kristū. Kā- pēc Latvija? Tāpēc, ka Māris Krauliņš un viņa māte Vineta Krauliņa ir latvieši, kas Dievu atraduši Latvijā, bet turpina atsaukties Viņa aicinājumam un dar- biem, arī atrodoties Anglijā. Kāpēc es? Tāpēc, ka mans toreiz piecgadīgais dēls 2012. gadā teica: „Es atdodu pusi no savas krājkasē sakrātās naudiņas šiem bērniem, mums viņiem jāpalīdz!”, un mēs ar ģimeni sapratām, ka konfektes, cepumi un košļājamās gumijas, ko var nopirkt par naudu, kas ir līdzvērtīga vienas dienas skolas naudai Indijā, var palikt arī nenopirkas, ja Dievs caur šo naudu var glābt bērnus un atbildēt lūg- šanas. Kāpēc Tu? Es vēlētos aicināt līdz- dalīt Dieva mīlestību un atbalstu caur mūsu ziedojumiem un aizlūgšanām par šiem bērniem, ģimenēm, skolotājiem, projekta vadītājiem. Pateicoties jūsu ziedojumiem, šiem bērniem ir bijusi ie- spēja iepazīties ar Bībeli un Jēzu. Šī ir konkrēta iespēja būt par svētību un būt par daļu no Dieva atbildes uz lūgšanu, būt par misionāriem. “

*Sigita Pešele,
ADRA Latvija Indijas bērnu projekta
koordinatore, Rīgas 7. draudze*

Nitina māja no iekšpuses

Nitina māja, ģimenē 10 bērni

Prabhass ar mammu un māsiņu

Sivamani ar mammu

Dievs, svētī Latviju!

Baumaņu Kārlis

DIEVS, SVĒTĪ LATVIJU:

Atšķirībā no citu valstu himnām, kas komponētas īpaši, kā varbūtējās himnas, Latvijas himna – Baumaņu Kārļa lūgšana “Dievs, svētī Latviju!” – savos pirmsākumos bija vienkārši dziesmu svētkiem rakstīta vīru kora dziesma. Pirmo reizi tā izpildīta Pirmo vispārējo latviešu dziesmu svētku svinīgajā atklāšanas ceremonijā 1873. gada 26. jūnijā Rīgas Latviešu biedrības zālē. Tomēr svētku kopkori dziesmu nedziedāja, jo to aizliedza cenzūra.

Baumaņu Kārlis bija pirmais Latvijas komponists, kurš izmantoja vārdu “Latvija” dziesmas tekstā. Vārda “Latvija” nozīme vēl tikai sāka veidoties rakstnieku un aktīvistu prātos, un tas tika izmantots, lai apzīmētu visus reģionus, ko vēsturiski apdzīvojuši latvieši. Lai gan lielākā latviešu daļa neuzdrošinājās sapņot par valsti, kas būtu neatkarīga no cariskās Krievijas, dziesma “Dievs, svētī Latviju!” bija spēcīgs katalizators, kas ļāva veidoties nacionālajai pašapziņai. Vārda “Latvija” lietojums bija atklāts izaicinājums cariskajam režīmam, kas neizjuta nekādas simpātijas pret nacionālajām kustībām.

“Dziesma, kas ar varenu jūsmīnāšanas spēku cildina uz tēvijas mīlestību. Dziesma, kas varēs tikt aizmirsta tikai tad, kad neatradīsies vairs nevienas latviski jūtošas sirds,” pēc dziesmas atskaņošanas rakstīja toreizējais Dziesmu svētku dalībnieks, rakstnieks Matīss Kaudzīte. Bet Ādolfs Alunāns jau toreiz lūgšanu “Dievs, svētī Latviju!” nosauca par himnu.

Par spīti tam, ka Krievijas impērijas valdība dziesmu “Dievs, svētī Latviju!” atzina par nevēlamu, to zināja un dziedāja visos Latvijas novados. Pirmo

reizi kopkoris to atļāvās dziedāt tikai Ceturtajos vispārējos latviešu dziesmu svētkos Jelgavā 1895. gadā. Latvijas vārds tajā, izņemot pirmo rindu, tika aizstāts ar vārdu “Baltija”, taču 1905. gada revolūcijas laikā vārdu “Baltija” atkal nomainīja ar Latviju. Piektajos Vispārējos latviešu Dziesmu svētkos 1910. gadā cara administrācija atļāva to atskaņot otrā koncerta beigu daļā: pie ērģelēm toreiz bija Alfrēds Kalniņš, bet pie diriģenta pulsts – Jāzeps Vītols.

Latvijas Republikas proklamēšanas svinīgajā sēdē Latvijas Nacionālajā teātrī 1918. gada 18. novembrī klātesošie melodiju nodziedāja trīs reizes, līdz ar to dziesma neoficiāli kļuva par Latvijas valsts himnu. Oficiālu statusu tā ieguva 1920. gada jūnijā, Latvijas valsts Satversmes sapulcē.

Pēc tam, kad 1940. gada jūnijā Latviju okupēja komunistiskais režīms, Latvijas valsts karogs, ģerbonis un himna tika aizliegti nākamajos gandrīz 50 gadus. Daudzi cilvēki tika vajāti tikai par to, ka bija glabājuši sarkanbaltsarkano karogu vai dziedājuši Latvijas himnu. Tomēr Latvijas valsts simboli nekad netika aizmirsti, un to izmantošana 80. gadu beigās iezīmēja cīņas sākumu par Latvijas neatkarības atjaunošanu.

No jauna par Latvijas valsts himnu lūgšana “Dievs, svētī Latviju!” oficiāli kļuva ar LPSR Augstākajā padomē pieņemto 1990. gada 15. februāra likumu.

(Materiāla sagatavošanā izmantota informācija no vietnēm www.president.lv/lv/latvijas-republika/valsts-himna un <http://klasika.lsm.lv/lv/raksts/zelta-klasika/aizraujoshs-stasts-par-baltijas-valstu-himnu-vesturi>)

Himnas vēsture

Manas sirds Latvija

Mana mīļotā Latvijas zeme
ar smilgu sanošiem čukstiem,
ar miglas rāmajiem rītiem
un rimušiem ļaužu sirdspukstiem.

Kur rīta vējš modina putnus,
kur priedes glauž lecošo sauli...
tas viss manā sirdī paliek
un nes mani pasaulēm cauri.

Kad rudenī nosmaržo sūnas,
uz ciņiem smeļ' dzērveņogas,
par tevi, Latvija mīļā,
ir manas gaišākās domas.

Tā gribas, lai taviem bērniem
ir siltas un laimīgas mājas!
Tā gribas, Latvija mīļā,
lai šeit mums laimīgi klājas.

Lai neaizbrauc prieks pār jūru,
vien atstājot skumju švīkas,
lai atkal dzīvās mājās
vij līgzdas bezdelīgas.

Lai tevī, Latvijas zeme,
beidz saimniekot tie, kam vienalga,
lai dzīvas sirdsapziņas
ir tava lielākā balva.

Kad himnā svinīgi lūdzam:
“DIEVS, svētī Tēvzemi mūsu”,
lai sirds klusi līdzī domā:
“es arī šai svētībā būšu!”

Lai DIEVA klātbūtnes elpā
tiek piedoti visi grēki,
lai ļaužu dvēseles staro
un skan kā dziesmu svētki.

Ingrīda Markusa

LATVIJAI 100

Mūsu valsts šogad svin 100 gadu jubileju. Jau kopš janvāra malu malās notiek simtgadei veltīti pasākumi, koncerti, konferences, izstādes... Mūsu, Dieva bērnu, mājas ir Debesīs, tās ir mūsu īstās un ilgotās mājas, mūsu īstā pilsonība. Taču uz šīs zemes mūsu mājas ir arī Latvijā. Ko mums nozīmē vārdi "Dievs, svētī Latviju!"? Kā Dievs ir svētījis mūs un mūsu draudzi šajos gados? Ko savās lūgšanās nesam Debesu Tēva priekšā šajās simtgades noskaņās? Esam uzdevuši šos jautājumus māsām un brāļiem visos Latvijas novados un nu piedāvājam šīs pārdomas un lūgšanas arī jums, mīļie "Adventes Vēstu" lasītāji, lai, lasot un pārdomājot, jūs varētu tām pievienot savas pateicības un savas lūgšanas.

KURZEME

Dievs svētī Latviju ar to, ka mums ir ticības brīvība, mums ir miers un nav kara apstākļu, ka mums nav nekādu klimata kataklizmu, mums ir sava neatkarīga valsts. Mums, kas dzīvojam pieticīgi, nekā netrūkst, vienīgi – mums vajadzētu vairāk pateikties Dievam par to, kas mums ir, un par tām svētībām, ko Viņš mums dāvā. Dievs man ir devis draudzi, par ko es esmu ļoti pateicīgs, ģimeni, veselību, darbu šeit pat, mūsu Latvijā. Par visu paldies dzīvajam Dievam!

Andris Treihlers, Liepājas draudzes vecākais

Mēs esam no Dieva jau saņēmuši lielas svētības, kaut būtu gudrība tās saglabāt! Mēs esam svētīti ar ģimeni, mājokli, darbu, draudzi, kaimiņiem, ar iespēju baudīt dabas tuvumu un kopt dārzu.

Vera Vārna, Priekules draudze

LATGALE

Vēl no skolas laikiem katram no mums ne vienu reizi vien ir nācies dziedāt mūsu himnu. Godīgi sakot, tikai tuvojoties jaunības gadiem, aizdomājos par šo rindu jēgu. Mēs bieži sakām kaut ko pēc ieraduma vai atkārtojam iemācīto tekstu, neiedziļinoties tā būtībā. Bet šajos vārdos ir dziļa jēga. Tā ir lūgšana, uzruna Visaugstākajam, lūgums pēc svētības, lai mūsu valstī valda miers. Un Dievs tiešām uzklausā mūs un sargā mūsu valsti no kara un katastrofām. Tas Kungs vēl joprojām pagarina žēlastības laiku. Par to esmu Viņam ļoti pateicīga.

Kā Dievs svētījis mani un manu draudzi? Pēdējo gadu laikā mūsu draudzei bijuši gan pacēlumi, gan kritieni, gan prieki, gan grūtības. Mēs dzīvojam grēcīgā pasaulē, un par katru te notiek cīņa, it īpaši par tiem, kuri nolēmuši kalpot Dievam. Kad

Dieva ļaudis cenšas dzīvot saskaņā ar Dieva principiem, ienaidnieks mēģina iejaukties. Bet mūsu Dievs ir gudrības Dievs! Viņš pieļauj, lai mēs piedzīvojam ne tikai prieka brīžus, bet arī grūtus laikus.

Grūtus apstākļus pēdējo gadu laikā nācies piedzīvot arī mūsu draudzei. Bet tieši šie apstākļi palīdzēja mums sajūst, kā Dievs par mums rūpējas. Pārbaudījumu laiks ir laiks saredzēt, cik labs ir mūsu Dievs, laiks pārbaudīt savu raksturu un darbus. Tādos laikos pastiprinās vajadzība pēc lūgšanas un tieksme uzticēties Dievam. Tādos

brīžos mums jāatceras, ka Tas Kungs visu redz, visu kontrolē un ir mums blakus. Vēl vairāk – Dievs ir ar mums!

Darina Kroitore, Daugavpils draudze

Pirmkārt, šie vārdi – “Dievs, svētī Latviju” – manī vienmēr rosina veselīgi patriotisku un svinīgu apziņu, ka dzīvojam brīvā valstī – mūsu Latvijā, kurai ir sava himna ar vārdiem, kas ir lūgšana Dievam. Otrkārt, noteikti apzinās, ka Dieva svētība nav vienkārši akla veiksmē, sagādīšanās vai maģiska ietekme. Zinot Viņa dotos apsolījumus Bībelē un tur atklāto aicinājumu izvēlēties svētību, nevis lāstu, saprotu – lai saņemtu dievišķo svētību, ir jāievēro Jēzus dotie dzīves principi! Svētība ir rezultāts veiksmīgai sadarbībai un sadraudzībai ar Vienīgo Patieso Dievu, un šo principu ievērošanai. Tas nozīmē – pat apzinoties, ka Dievs vēlas svētīt Latviju, atklāts ir jautājums, vai Viņš var svētīt Latviju kā valsti, kā sabiedrību, kā tautu, kā ģimenes un mūs kā individuus, kuri šeit dzīvojam? Lai piepildītos himnas vārdi un mūsu valsts piedzīvotu šīs svētības pilnā mērā, visos sabiedrības līmeņos jāuzņemas atbildība Dieva un līdzcilvēku priekšā. Arī mani tas mudina darīt to pašu. Kā esmu piedzīvojis Dieva svētības? Katras valsts sabiedrības pamatelements ir ģimene. Cik veiksmīgas un stipras ir ģimenes, tik veiksmīga un stipra ir arī valsts. Tāpēc viena no lielākajām svētībām, ar ko acīmredzami Dievs mūs ir svētījis, ir pirmslulību un lulību konsultantes Lidijas Neikures un viņas vīra mācītāja Viļa Neikura iepazīšana, ilggadēja sadarbība un no tā izrietošās labās tālejošās sekas. Esam piedzīvojuši unikālas svētības daudzu gadu garumā, gan mācoties no šiem kristīgajiem konsultantiem, gan gūstot pozitīvu iedvesmu dalīties ar šīm zināšanām un svētībām, organizējot gan Rēzeknes draudzē, gan pilsētā ar ģimenes vērtībām saistītus seminārus un pasākumus. Pavisam nesen to esam uzsākuši arī Kārsavā. Lekcijas, semināri, ģimeņu pāru vakari, pirmslulību un lulību konsultācijas, literatūra par šo tēmu: tas ir tas, kas pārpilda mūsu

sirdi ar vēlmi kalpot tur, kur Debesu Tēvs mūs aicinājis. Jo es noteikti zinu, ka svētīgāk ir dot nekā ņemt. Un tik svētīgi ir piedzīvot kalpošanas prieku! Tā ir bijusi spēcīga motivācija – pašiem kļūt par citu pāru atbalstītājiem un konsultantiem!

Imants Ģipslis, Rēzeknes draudze

RĪGA

Latvija ir mana dzimtene. Šeit esmu piedzimusi, uzaugusi un atvērusi sirds durvis Jēzum – savam Glābējam. Viņš mani kā pazudušo avi ir nesis uz rokām un pievienojis Savam ganāmajam pulkam. Tas ir mans visskaistākais dzīves piedzīvojums. Pateicība Viņam par katru svētību dienu, par cerību, ka drīz, ļoti drīz, Dieva ģimene uz zemes tiks savienota ar Debesu ģimeni. Bet, kamēr vēl atrodamies šeit, slavēju Dievu, ka Viņš mums ir dāvējis brīvu Latviju, ka brīvi varam iegādāties Bībeli un iepazīties ar Dieva Vārdu, to sludināt un atklāti dziedāt mūsu tautas himnu “Dievs, svētī Latviju”. Pārdomājot šo brīvības tēmu, manī rodas jautājums, vai mēs kā tauta to novērtējam. Lūdzam, lai Dievs svētī Latviju, bet – kā ir ar mūsu paklausību Dieva Vārdam? Dievs jau tā mūs ir nepelnīti svētījis, dāvinādams brīvību, mieru, sargādams no postošām nelaimēm. Tādēļ slavēsim Viņu par to! “Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atklāsmes 14:7)

Biruta Kalniņa, Rīgas 1. draudze

Domājot par to, ko man nozīmē Latvija, prātā nāk Boņuka vārdi no Jāņa Klīdzēja grāmatas “Cilvēka bērns”, kur mazais zēns saka: kur gan vēl ir skaistākas debesis un baltāki mākoņi, kur gan viss apkārt vēl skaistāk zaļo un zied! Nekur nav tik skaistas debesis puses, nekur tā neskan un nezaļo, kā pie mums! Tādas otras līdzīgas debess puses nav nekur visā pasaulē, vai ne? Man mana Latvija ir DIEVA mīlestības sveicienu zeme. Tie sastopami ik uz soļa un tie pastāsta, cik skaista ir DIEVA sirds. Mēs to varam iemīļot, vērtēt un saudzēt. Domāju, ka mūsu himna – lūgšana “DIEVS, svētī Latviju!” un lūgšanu ļaudis šajā zemē palīdz DIEVA svētībām aizsniegt mūsu zemi un to pasargāt. Bet cilvēciski neietekmējamas bezjēdzības redzot, mans sirds mierinājums ir mana īstā

pilsonība. Pilsonība, kas ir Debesīs, kur taisnība mājā, un mūsu Debess Tēvs, kurš priekš mums, saviem bērniem, ir sagatavojis neiedomājami brīnišķīgu Valstību, kur būs prieka pilnība, nožūs visas asaras un nevienam nesāpēs sirds.

Ingrīda Markusa, Rīgas 5. draudze

VIDZEME

Ko tev nozīmē vārdi “Dievs, svētī Latviju!”? Šie vārdi ir lūgšana par manu dzimteni, par zemi, ko Dievs man ir devis. Lai arī apzinās, ka šī nav paliekama vieta, tomēr Dievs ir devis šo valsti, pilsētu un māju, kur varu būt Viņam noderīga, lai ar lūgšanu un praktisku liecināšanu varētu aizsniegt Dievam tik dārgās dvēseles. Prātā nāk Bībeles pants no Jer. 29:7, kur jūdu tautai ir aicinājums lūgt un rūpēties par to pilsētu, kur viņi bija izsūtījumā, lai tās labklājība būtu arī viņu labklājība. Tās ir manas ilgas un lūgšana, kaut Dievs varētu svētīt Latviju un tās iedzīvotājus caur manu dzīvi šeit.

Kā Dievs svētījis tevi un tavu draudzi šajos gados? Kad mana ģimene pirms sešiem gadiem pārcēlās uz Limbažiem, es biju ļoti priecīga, ka pilsētā ir draudze, turklāt netālu no mājām. Tā ir milzīga svētība. Pēc četriem gadiem arī mēs varēsim svinēt simts gadu jubileju, jo 1922. gada pavasarī pēc divpadsmit cilvēku kristībām tika dibināta draudze Limbažos.

Visos šajos gados draudze ir piedzīvojusi lielas vētras, tomēr Dievs to ir uzturējis, atjaunojis un svētījis, jo tā ir Viņa īpašums, dārgi atpirkts un Jēzus asinīs mazgāts. “Dievs bezgala mīl savus bērnus. Viņam lielākais dārgums uz zemes ir Viņa draudze.” (Elena Vaita. “Ticība – mans dzīvesveids”, 279. lpp.)

*Liene Logina-Kurpniece,
Limbažu draudze*

Kad domāju, ko man nozīmē “Dievs, svētī Latviju!”, nāk prātā tas senais laiks, kad mūsu valstī notika lielas pārmaiņas. Atceros, ar kādu patosu dziedājām savas valsts himnu. Dziedāt jau dziedājām, bet, tā kā vēl nebiju iepazīnusi Debesu Tēvu, dziļākas izpratnes par šiem vārdiem nebija. Kad kļuva par kristietiem, tad patiešām sāku saprast, ko nozīmē vārdi – Dievs, svētī... Un Debesu Tēvs tiešām ir fantastiski svētījis mūsu zemi: gan brīvību devis, gan no lielām dabas katastrofām pasargājis. Pie mums nav ne zemestrīču, ne lavas izvirdumu. Žēl, ka daudzi nesaprot, ka tās ir Dieva svētības.

Dievs radīja pasauli caur Vārdu. Vārdam, skaņai ir ļoti liels spēks un palielkoša nozīme. Dievs pieļauj, ka Viņa Vārdu izrunā, izdzied arī neticīgi cilvēki, un teiktais vārds dara savu. Sirdi redz tikai Debesu Tēvs, mēs redzam ārējo čaulu. Tāpēc uz katru cilvēku

gultas atbildība, ar kādu sirds stāvokli un motīviem tiek izteikti vārdi: “Dievs, svētī Latviju”.

Kā Dievs svētījis Tevi, Tavu draudzi? Debesu Tēvs ir brīnišķīgi svētījis arī manu draudzi. Pirms pieciem gadiem tika nodibināts CM klubs “Mežagulbji”. Lai arī draudzīte ir neliela, klubiņš darbojas, bērni ar prieku nāk uz nodarbībām. Pirmie Ceļa meklētāji jau ir izauguši, tagad paši vada nodarbības. Darbojamies kopā arī ar Alūksnes CM klubu. Tajos brīžos, kad domājam, kā paveikt un izdarīt, atceramies E. Vaitas vārdus: “Mūsu rīcībā esošie līdzekļi var šķist darbam nepietiekami; bet, ja mēs paļāvīgi dosimies uz priekšu, uzticēdamies Dieva neizsīkstošajam spēkam, mūsu priekšā atvērsies pārpārēm bagātīgi krājumi” (“Laikmetu ilgas”, 39. nod.).

Ina Baroniņa, Gulbenes draudze

ZEMGALE

Mana lūgšana ir par Dieva Vārdu Latvijā, tā ir pateicība Dievam, ka latviešu tautai ir Bībele savā valodā. Ka tā ir brīvi pieejama un jebkurš cilvēks to var iegūt, lasīt un no tās mācīties. Lai mēs katru dienu novērtētu šo Dieva svētību un Viņa ieinteresētību par to, lai katrs Latvijas zemē dzīvojošs cilvēks saņemtu aicinājumu būt izglābts.

Vārdi “Dievs, svētī Latviju!” man asociējas ar manas valsts himnu. Neskaitāmas reizes tie ir izdziedāti dažādos pasākumos daudzus gadu darumā, taču to, ka tā ir īsta lūgšana dzīvai Personai, es aptvēru tikai tad, kad Dievu iepazīnu personīgi. Es ticu, ka Dievs vēlas atbildēt un arī atbild uz šo tautas lūgumu. Savā gudrībā un tālredzībā Viņš veido notikumus un apstākļus ne tikai valsts mērogā, bet rūpējas arī par to, lai katrs Latvijā dzīvojošais cilvēks varētu iepazīt Viņu arī savā personīgajā dzīvē.

Svētība pār Latvijas zemi ir Dieva žēlastības apliecinājums, taču, tikai uzzinājis Dieva gribu un iepazīnis Viņa raksturu, šis zemes pilsonis kļūst spējīgs to tā uztvert. “Viņš līcis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jeļū Viņš nav tālu nevienam no mums.” (Ap. d. 17:26, 27) Kā esmu piedzīvojusi Dieva svētības? Ikdienas. Dievs ir bijis un joprojām ir ļoti dāsns pret mani. Viņa labvēlība atspoguļojas manā ģimenē, kuru es ļoti mīlu, manā darbā, kurā es saņemu pilnīgu piepildījumu, manā draudzē, kurā man ir garīgi un dvēseliski tuvi cilvēki. Tā atspoguļojas katrā jaunā elpā, katrā jaunā dienā.

Esmu no sirds pateicīga Dievam par to, ka tēvišķi mīloši un pacietīgi Viņš ir izskaidrojis man nesaprotamo, pieļāvis apstākļus, kas ir veduši mani pie īsto lietu sapratnes un pasargājis no lēmumiem, kas varēja būt pazudinoši. Vislielākā svētība, kāda vien var būt cilvēkam, ir pazīt Dievu un patiesa sirds vēlēšanās pateikt par to arī otram.

Sandra Piene, Tukuma draudze

„Dievs, svētī!” – vai var būt labāka, sirsnīgāka, lielāku cerību dodoša lūgšana vai vēlējums? Kā degusi sirds par dzimtenes labklājību tiem, kuri izvēlējās šo himnu! Vai Dievs uzklausījis? Jā! Mūsu zeme ir bagāta ar upēm, ezeriem, avotiem, auglīgiem

tīrumiem, krāšņiem mežiem, košām plāvām, jūras apskalota, tai dāvāts miers un neatkarība. Svētību lūgt dziedot var ikviens, svētkos to dzied tūkstoši. Vai arī par saņemto pateicas un Dievu pagodina tūkstoši? Dievs aicina: „Par visu esiet pateicīgi!”

Kā pati esmu piedzīvojusi Dieva svētības? Apziņas, ka Dievs bagātīgi svētī arī mani. Esmu pateicīga, ka varu dzīvot savā jaukā dzimtenē, par izlūgto skaisto mājokli, par spēku strādāt dārziņā, par mīlošiem bērniem.

Bet tas viss ir – man. Nesen Dievs mani mudināja piedāvāt palīdzību kādam cilvēkam, kuram, pēc manas saprašanas, ir viss un palīdzība noteikti nav vajadzīga. Sāku domās iebilst, bet pamudinājums atkārtojās. Tad padevos un apsoliju piemērotā brīdī to izdarīt. Protams, nolēmu, ka īsto brīdi pati zināšu. Nākošajā dienā šo cilvēku satiku kādā pasākumā, kur nebija ne piemērots laiks, ne vieta šāda sarunai, bet tieši tad dzirdēju “Ej un saki!” Galīgi apmulsusi piegāju un pateicu. Pēc divām dienām

šis cilvēks piezvanīja, lai lūgtu solīto palīdzību. Šeit gribu piebilst, ka jau ilgāku laiku man bija kāda sadzīves problēma, kas jūtami traucēja dzīvot. Šo vajadzību pamanīja manis uzrunātais cilvēks. Dienas laikā viss bija izdarīts, bet es biju tik ilgi par to lūgusi. Dievs grib svētīt, bet vai cilvēks pats to ļauj? Dievs, lūdzu, stiprini manu apņemšanos būt Tev paklausīgai!

Daina Sproģe, Tukuma draudze

MANA LŪGŠANA PAR LATVIJU

GUNĀRS PILABĒRZS, KURZEME

Mūsu Tēvs Debesīs, es Tev pateicos par Tavu mīlestību un žēlastību, ko Tu esi parādījis latviešu tautai šajos 100 gados! Tu esi pārbaudījis mūs kara gados, okupācijas ticības noliegšanas gados, bet Tavā žēlastībā atkal esam atguvuši brīvību un iespēju atklāti sludināt Tava Vārda patiesību. Esi, Dievs, kopā ar mums arī turpmāk līdz Kristus otrai atnākšanai, lai varam stāvēt pretī sātana viltībām un sludināt tautai trīs eņģeļu vēsti un patieso evaņģēliju, turēt svēto pastāvību, Dieva baušļus un Jēzus liecību! Dodī mums gudrību un izpratni par to gaismu, kas nāk no Dieva Vārda un Praviešu Gara, jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi. ĀMEN

DACE BIČOLE, KURZEME

Debesu godības Majestāte! Kurzemnieku vārdā vēlos izteikt pateicību Tev, Dievs! Paldies par mūsu valsts simtgades gadadienā piešķirto īpašo laika dāvanu – agro, spirtu un silto pavasari, garo saulaino vasaru un spilgto lapu rotā tērpto rudeni, kas apvilcis Kurzemei karmīnsarkani zeltaini mirdzošu toņu villaini. Esam sasildīti, Kungs, no Tava liegā un siltā pieskāriena! Lauki un dārzi gaida lietis veldzi, bet mēs, Tēvs, mīļi lūdzam – piepildi mūsu sirdis ar Svētā Gara dziedinošo spēku, lai izslāpušo kurzemnieku dvēseles tiek veldzētas!

RITVARS VELDMANIS, KURZEME

Mans Dievs, Tev pateicos, ka Tu radīji tik skaistu pasauli un devi man tik

skaistu vietu uz tās. Šeit Tu man ļauj piedzīvot Tavu brīnišķo radīšanas stāstu katru gadu no jauna. Šeit Tu ļauj man izjust mieru Tavā drošajā patvērumā ik dienas. Šeit Tu ļauj man Tevi meklēt un atrast katru reizi no jauna! Šeit Tu sniedz man cerību un gaismu, ko varu dāvēt citiem. Šeit ir tā vieta, ko sen jau saucu par mājām – par savu Latviju!

REINIS VĒJINŠ, ZEMGALE

Mīlais Debesu Tēvs! Mēs Tev no sirds pateicamies, ka mūs tik bagātīgi svētī! Paldies par katru atbildētu un uzklausītu lūgšanu. Tu katru brīdi mums parādi Savu varenību. Skatoties brīnišķīgajās rudens ainavās, mēs varam mācīties Tavu žēlastību, mīlestību uz mums! Mums ir tik skaista valsts – ar ezeriem, ziedošiem ziediem, jūru, rudeņos pilnām ābelēm un saules siltumu! Mēs esam laimīgi un pateicīgi, ka mums ir sava zeme, sava valsts. Mēs varam brīvi Tevi lūgt un slavēt. Mums nav ne karu, ne dabas katastrofu, bet mums ir Tavs miers! Tu mūsu valsti vienmēr esi sargājis un arī cilvēkus, kas tajā dzīvo! Kungs, mēs lūdzam, lai Tu turpini izliet savu žēlastību pār mūsu valsti un zemi – Latviju! Arī nākamajos gados svētī to! Tu patiesi esi mīlestības Dievs! Tu katru dienu mums to atgādini. Kungs, pildi mūs ar Savu Svēto Garu! Tavā vārdā, āmen.

ANDRIS KĻAVIŅŠ, ZEMGALE

Lielais, varenaiss, mīlošais Dievs! Mēs pateicamies par brīvu valsti, kurā varam pieaugt Jēzus Kristus mīlestībā. Paldies, ka mums dāvā sauli, vēju, brīnišķu dabu. Pateicamies par dzīvi Latvijā, kas ir bērnu smieklis,

jauniešu pozitīvās enerģijas un līdzcilvēku labsirdības, mīlestības, prieka piepildīta. Paldies par himnu, ko Tu devi un nosargāji kā latviešu un cittautiešu lūgšanu. Pateicamies, ka varam ļauties Tavai lielajai žēlastībai, kas spīd pār Latviju un tajā dzīvojošo cilvēku sirdīm un dzīvēm. Paldies, ka sargā mūsu mīlo latvju tautu un valodu un dāvā spēku. Mēs lūdzam par Latvijas tautas vienotību, svētī tās domas un darbus. Lūdzu, māci dot, ja mums lūdz, un arī, ja nelūdz. Māci dot prieku, cerību, mīlestību, iztikšanas līdzekļus, pāiet malā un dot otram vietu, apklust un dot otram vārdu.

Paldies, ka Tu, DIEVS, mums palīdzi Savā Gaismā novērtēt, pamanīt, pateikties un ka mums ir tik daudz jau dots! Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

ANSIS AVIŠĀNS, RĪGAS REĢIONS

Mīlais Jēzu! Es pateicos par mūsu Latviju. Pateicos, ka esam latvieši un varam būt kopā ģimenē. Es pateicos par skaisto dabu, par mīliem cilvēkiem un draugiem apkārt. Es pateicos par bērniem, par viņu skolām, skolotājiem, kuri tik pašaieliedzīgi viņus māca.

Es Tevi lūdz par cilvēkiem, kuri ir augstprātīgi, lepnī, varaskāri, kuriem nerūp līdzcilvēki. Dod šiem cilvēkiem ieraudzīt savu atbildību un īsto stāvokli Tavā priekšā. Lūdzu, dod cilvēkiem ticību Tev, lai nekādas dievības Tevi neaizstāj. Es ļoti lūdz, dod gudrību un palīdzi audzināt mūsu bērnus, lai viņi ir patiesi, drosmīgi un mīloši. Āmen.

ADRIANS ĀRIŅŠ, RĪGAS REĢIONS

Mīļais Debesu Tēvs, dari, lai Latvija vēl dzīvo līdz 200 gadiem un līdz tiem 200 gadiem ir miers. Un daudz priecīgu ģimeņu. Āmen.

ARVĪDS IRMEJS, RĪGAS REĢIONS

Mūsu Tēvs Debesīs, dod, lai Latvija atzīst, ka brīvība ir Dieva dāvana un ka Latvijā Dievam visi ir savējie. Dod, lai Latvija atver Kristum durvis un svin kopā. Lai Latvija kļūst par vietu, kur mājo Kristus – pilna ar žēlastību un patiesību. Lai Latvija ir vieta, kur izsalkušais tiek paēdināts, izslāpušais tiek padzirdīts, svešinieks tiek uzņemts, kailais tiek apģērbts, slimais tiek apraudzīts un cietumnieks tiek apmeklēts. Svēti Latviju mīlestībai citam pret citu un vienotībai! Dievs, svēti Latviju katru rītu no jauna!

BIRUTA JĀKOBSONE, VIDZEME

Dārgais Debesu Tēvs! Vārdos neizsakāmu godu, slavu un pateicību pieņemu Tev par mīlestību, svētībām, pacietību, ko Tu, bagāts žēlastībā, esi izrādījis mūsu tēvu zemei Latvijai 100 gadu garumā! Pievienojos lūgšanām par mūsu Latvijas tautu, katru lielu un mazu cilvēku, valdību un tās vadītājiem, lai atvērtos acis un sirdis, lai spētu saskatīt un novērtēt šīs svētības, neizmērojamo žēlastību un mīlestību, ko saņemam, būdami nepaklausīga, pretestīga tauta. Pazemīgi lūdzu, lai Tavs Svētais Gars turpina klauvēt pie katras sirds. Lai Tavs glābšanas plāns caur Tava Dēla Jēzus Kristus upuri un izlietajām nevainīgajām asinīm Golgātā pie krusta atrastu atsaucīgas sirdis, prātus un nestu nožēlu par grēkiem. Lūdzu, lai Tava glābjošā mīlestība palīdz mūsu Latvijas tautai un katram mums personīgi uzvarēt šajā lielajā cīņā starp labo un ļauno.

Palīdzī, Kungs, mums paklausīt un turēt Tavus baušļus, Jēzus liecību un saglabāt tīru sirdsapziņu. Lai Tavs spēks mūsu nespēkā varens parādās. Lūdzu, turpini svētīt Latvijas zemīti un tautu, lai nekādi spēki mums netraucētu dziedāt Latvija himnu “Dievs, svētī Latviju!” līdz žēlastības laika noslēgumam, līdz Tava Dēla, Mūsu Glābēja, nākšanai otrreiz uz šo zemi. Pateicos par uzklautu lūgšanu. Jēzus Vārdā. Āmen!

SANDIS KAIMIŅŠ, VIDZEME

Dievs, es pateicos par aizvadītajiem 100 gadiem, kuros Tu esi vadījis un rūpējies par mūsu valsti. Pateicos par Latviju, kuru Tu mums esi devis par mājvietu. Es Tev gribu pateikties par ticības brīvību un to, ka varam slavēt un sludināt Tavu vareno Vārdu savā valstī! Dievs, īpaši lūdzu par valsts vadītājiem, dod viņiem gudrību un lēnprātību mūsu valsts vadīšanā. Lūdzu par to, lai cilvēku sirdis būtu atvērtas Svētajam Garam un lai mēs arī turpmāk varētu brīvi sludināt Tavu bezgalīgo žēlastību.

AUSMA VĪTOLIŅA, VIDZEME

Mīļais un labais Debesu Tēvs! Lielais, varena Dievs un tomēr – mūsu Tēvs. Šajā dienā es gribu ar Tevi parunāties. Gribu Tevi pielūgt par mūsu mīlo, skaisto zemīti, kādu esi radījis. Par baltiem bērziem, skaistiem ezeriem, plašo jūru un krāšņajiem ziediem. Kad izbraukātas svešas zemes, tad ieraugu savu zemi ar citām acīm – tik skaistu un mīlu. Lūdzu, lai Tu mūsu zemi pasargā no visa ļauna. Dod skaistas dienas vēl! Dod, Debesu Tēvs, mūsu zemei mieru un svētību visās dzīves jomās. Dod mums gudru valdību, savstarpēju mīlestību un vēlmi nākt pie Tevis. Palīdzī, lai mūsu Latvijā līdz Tavai atnākšanai saglabātos ticība. Dod mums dzīvot citiem. Paldies, ka esi ielicis mūsu sirdī gribu darboties. Paldies par norādīto ceļu, kas vēl priekšā. Nākotne pieder Tev, tāpēc visu nolieku pie Tava troņa. Svētī lielo jubileju, lai vēl daudzi nāktu pie Tevis, paceltu acis un teiktu: “Dievs, svētī Latviju!”

LĪGA VĒRDIŅA-VERČINSKA, LATGALE

Mūsu mīlošais Tēvs Debesīs! Svētīts lai top Tavs vārds, jo Tu nesi svētības zemei, kuru esi radījis un uzturi. Paldies par mūsu mīļās dzimtenes Latvijas 100 gadiem. Tā ir Tava lielā žēlastība, kas uzturējusi un vadījusi latviešu tautu cauri šim laika posmam, Tu esi bijis līdzās gan laimīgos brīžos, gan grūtībās un pārbaudījumos. Paldies, ka Tevī dzīvojam, rosāmies un esam. Paldies, ka Tava žēlojošā, sargājošā roka ir vienmēr pacelta pār zemi, kuru Tu esi devis mūsu tautai, nospraužot laikus un robežas. Vieno mūsu tautu un vadi pa Tevis nosprausto ceļu, sekojot Tev un paklausot Tavam Mīlestības

aicinājumam, lai varam sasniegt to skaisto dzimteni, kuru Tu esi apsolījis un pēc kuras mēs ilgojamies. Svētī mūs, vadi un sargā, dzīvojot Tev par godu un izplatot to Gaismu, kuras Avots esi Tu. Lai nāk Tava valstība un Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes. Pateicamies dārgā Jēzus nopelna dēļ un Viņa vārdā. Āmen!

ELVĪRA ŠARIPOVA, LATGALE

Mīļais Tēvs Debesīs, lūdzot par savu Dzimteni, nāk prātā Ecēhiēla 22:30 – “Es meklēju viņu vidū kādu, kas nostātos par saviem tautiešiem kā mūris un aizstāvētu zemi Manā priekšā, ka Es ar Savu tiesas spriedumu to galīgi nepazudinu, bet Es neatradu neviena.” Šo patiesību par cilvēka lomu Tavā plānā redzam arī Ābrahāma aizbildniecībā par Sodomu. Kaut mūsu Dzimtenē Tu varētu atrast tik daudz taisno, kuru dēļ Tu saudzēsi, izglābi un svētīsi mūsu Latviju! Tavā Vārdā, Āmen.

INTA NAGLA, LATGALE

Mīļais Tēvs, visuvarena Dievs! Pateicos Tev par visām dāvanām, ko mums dod! Pateicos, ka varam dzīvot skaistā zemē Latvijā, kur nav nemieru un kara posta, ka varam dzīvot savstarpējā mīlestībā, sadarbībā un pieticībā. Pateicos Tev par Kārsavas draudzi, ka mācāmies pieaugt Tavā Garā un pazemībā, pateicos par saviem mīļajiem brāļiem un māsām Kristū! Visuvarena Dievs, Tava Dēla Vārdā lūdzu: dod mums Svēto Garu, lai esam gudri un sapratīgi, lai protam atšķirt maldus no Tavas patiesības un nest pasaulē Tavu Gaismu, Tavu mīlestību! Dod Savu gudrību Latvijas valdībai un varām, lai viņi akli nesejo citām mācībām, nemeklē savu taisnību, bet gan ikvienu darbu dara godam – ne kā sev, bet Tev, varena Dievs! Lūdzu par ikvienu Latvijas bērnu un jaunieci, lai viņi atklāj Tavu gudrību, patiesību un spēku, lai nemeklē laimi citās, tālās zemēs, bet veido savu dzīvi Latvijā un ceļ mūsu mīlo zemīti. Lūdzu par ikvienu cilvēku, lai ikviens saklausa Jēzus aicinošo balsi un atver durvis uz Debesīm, uz Mūžību – kopā ar Tevi! Lai viņi ierauga brīnišķo Spēku un Patiesību, ko pauž Tavs Vārds! Slavēju Tevi, Kungs, un pateicos! Lai notiek Tavs prāts! Āmen!

HERBERTA DRIĶA SIMTGADĒ

Līdzās mūsu valsts simtgadei šogad pieminam vēl kādu simtgadi un kādu adventes tautai dārgu brāli – sludinātāju Herbertu Driķi, kurš gada sākumā būtu svinējis savu 100 gadu jubileju. Numura intervijā viens no viņa dēliem, Juris Driķis, dalās atmiņās par tēva kalpošanas gadiem padomju okupācijas laikā, par viņa uzticību un piedzīvoto Dieva žēlastību.

Šis ir jubilejas gads mūsu valstij un īpašs gads Tavā ģimenē. Tas noteikti raisa kādas pārdomas un atmiņas par Tavu tēvu un sarežģīto laiku, kādā iekrita viņa kalpošana.

Viņa dzīves paliekošā vērtība ir viņa aktīvā darbība sabiedrībā un Septītās dienas adventistu draudzē. No viņa mērķtiecīgā un piedzīvojumiem bagātā dzīves stāsta te limitēti varu pieminēt tikai dažas epizodes, kas var palīdzēt iejusties to laiku gaisotnē.¹

Mans tēvs Herberts Driķis dzimis Valkā 1918. gada 26. februārī Jāņa Driķa² un viņa dzīvesbiedres Ženijas ģimenē (skat. 1. att. – no kreisās Herberts, Ženija, Ruta, Jānis). Tolaik Valkā risinājās arī svarīgi politiski notikumi – 1917. gada 29. novembrī tika dibināta Latviešu pagaidu nacionālā padome, kas darbojās, līdz 1918. g. 18. novembrī tika proklamēta Latvijas Republika. Tādējādi 2018. gadā ir atzīmējama gan Latvijas, gan Herberta Driķa 100 gadu jubileja. Arī viņa dzīvesbiedres un pašuzpurīgās palīdzes Skaidrītes Driķes 100 gadu jubileja būtu atzīmējama visai drīz – 2019. g. 24. februārī. Ģimenē vecāku un bērnu dzimšanas dienas atzīmējam kopīgi, tas veicināja ģimenes saites un savstarpējo mīlestību. Herberts mēdza teikt: „Turēsimies kopā!”

Herberta tēvs Jānis Driķis nāk no Cēsaines puses, viņa un viņa priekšteču garīguma saknes meklējamās hernhūtiešu brāļu draudžu kustībā un pirms tam. No tiem laikiem kā dzimtas relikvija saglabājusies pirmā Bībele latviešu valodā, ko tulkojis Ernsts Gliks un kas izdota 1694. gadā 1500 eksemplāru metienā.

1 Par Herberta Driķa kalpošanu var lasīt arī žurnāla „Adventes Vēstis” 2000. gada februāra numurā, kur drīz pēc viņa aizmiršanas augšāmcelšanās cerībā 28. janvārī, tika publicēts piemiņas raksts „Īss pārskats par Herberta Driķa dzīvi un darbu”.

2 J. Driķis bija viens no pirmajiem Latvijas SDA vietējiem sludinātājiem.

Par dažām H. Driķa dzīvesstāsta epizodēm var uzzināt, noskatoties video, kas atrodams internetā³. Tomēr vismaz dažas epizodes vēl būtu jāpiemin. Riskantos kara apstākļos (1944. gadā) LDS vadība sūtīja evaņģēlistu un sludinātāju H. Driķi dažādos garīgos kalpošanas uzdevumos uz Sloku, Jelgavu, Rūjieni, Salacu, Valmieru un Alūksni. Ģimene vēl dzīvoja Rīgā, un nekad nevarēja zināt, vai un kad varēs atkal satikties. Rudenī kaujas pārvietojās uz „Kurzemes katlu”. 1945. gadā LDS vadība nozīmēja H. Driķi darbā uz Alūksni. Visa ģimene ar kravas auto pārcēlās turp kādā februāra naktī. Mana māte atmiņās raksta: „Draudze mūs sirsnīgi sagaidīja. Pēc kara šausmām visi draudzīgi turējāmies kopā. Tajā laikā bija grūti ar iztiku. Staigāju klikatās ar koka zolēm. No cukura maisa, kuru nokrāsoju zaļu, pašuvu ķiteli, no balta palaga – kostīmu, ko iet dievnamā. Kaut arī maize bija uz kartītēm, dalījāmies ar tiem, kam nebija. Sludinātājs Klotiņš atbrauca uz vakarēdienu no Rīgas uz Alūksni ar velosipēdu. Pēc gada bija kristības vairākām dārgām dvēselēm. Herberts izgatavoja ierīci, ar kuras palīdzību būtu iespējams ātrāk nekā ar rakstāmmašīnu pavairot rakstus [...] Es tulkoju, viņš pārrakstīja un pavairoja E. Vaitas un citus garīgus rakstus.” Savukārt paša H. Driķa atmiņās ir šādas rindas (par sevi viņš tur raksta 3. personā): “Ticības entuziasmā kopā ar uzpurīgajiem draudzes locekļiem tika veikts plānveidīgs darbs, apmeklējot ļoti izkaisītos locekļus. Autobusu satiksmei nebija. Vasarā Herberts lietoja velosipēdu. Ziemā mīļie zemkopji nodeva lietošanā misijas vajadzībām zirgu ar mazām kamanām. [...] Daudzos maršrutos zemkopji gan vasarā, gan ziemā ar saviem pajūgiem Herbertu aizveda paši.”

1945. gada 3. maijā, atgriežoties Alūksnē no apmeklējumiem attāļajā Stāmerienas apkārtnē, tēvs uzzināja par ģimenes papildinājumu – bija piedzimusi Maija.

Nākamajos gados H. Driķa rīcībā bija vācu motocikls „DKV-350”. Tā 3 burtu akronīms atgādināja, ka tas paredzēts Draudzes Kopšanas Vajadzībām. Plāšajā rajonā un darba plānos motocik-

lam bija ļoti liela nozīme, jo ātri un pabeckuru taciņu varēja nokļūt vēlamajā vietā. Tas tika uzskatīts par Dieva dāvanu misijas darba sekmēšanai. Evaņģelizācijas darbs tika iesākts Jaunlaicē, Lejasciemā, Zeltiņos, plānots Balvos un Gulbenē. Dārgas dvēseles tika sagatavotas kristībā. 1946. gada 6. jūnijā Alūksnē ieradās sludinātājs Pauls Pokuls un kristīja septiņas dvēseles. Viena no tām bija Ināra Ābramsone dz. Zālīte, viņa joprojām atceras to laiku notikumus. Jaunlaicē netālu no vecajiem Baronu jeb Kungu kapiem ir kapela. H. Driķis kopā ar draudzes locekļiem bija noorganizējis šo telpu un apkārtnes uzkopšanu, lai dabūtu atļauju tur laiku pa laikam sludināt. Rezultātā šai kapelā tika sludināta mūžīgā evaņģēlija Adventes vēsts, kā arī atvērta svētdienas skola. Ināra joprojām atceras dziesmu, kuru tur svētdienas skolā mācīja H. Driķis: „Es dziedu no rīta, kad sākas mans darbs...”

Ar minētajā video, kā arī pievienotajā attēlā (skat. 2. att.) redzamo kravas auto draudzes locekļi 1947. gada 6. jūlijā devās no Alūksnes uz pasākumu Jaunlaicē. Tā bija daļa no regulārās evaņģelizācijas un svētdienas skolas programmas, kurā tika lietotas ilustrācijas. Viena no tām ir par pravietiskajām atklāsmēm Bībeles simbolu valodā Daniela un Atklāsmes grāmatā.

H. Driķis šo attēlu bieži mēdza izmantot, dažādās vietās sludinot evaņģēliju saistībā ar Bībeles pravietojumiem. Ināra Ābramsone atceras, ka pēc Staļina nāves 1953. gada 5. martā kāds Jaunlaicenes iedzīvotājs citiem stāstījis, ka Driķim bijusi gaiša galva, jo viņš pareizi pravietojis, ka Staļina „zelta galva uz māla kājām tiks satriekta”. Kaut arī H. Driķis tieši tā nesludināja un viņa vārdi tika sagrozīti, tomēr principā, arī tā pārfrāzēta, doma var būt pareiza, jo brīvi izvēlēto cēloņu un neizbēgami likumsakarīgo seku likumība attiecas gan uz pasaules impērijām, gan valdniekiem, gan ikvienu no mums.⁴

Četrdesmito gadu otrajā pusē pāri Latvijai vēlās nākamais represiju vilnis. Tas skāra arī Tavu ģimeni. Tolaik par to nerunāja, bet daudzi no mums, īpaši jaunākā paaudze, par padomju cietumos un nometnēs piedzīvotajām šausmām joprojām gandrīz neko nezina...

Represētie un viņu tuvinieki par represijām daudz nerunāja, lai neizraisītu jaunas. Bet tagad to nedrīkst aizmirst. Tādēļ vismaz kāda daļa būtu jāpiemin. 1948. gada 23. jūnijā H. Driķi viltīgā veidā izsauca uz vietējo izpildkomiteju. No turienes viņš mājās Alūksnē nepārnāca, jo tika arestēts. Dēlam Leonīdam tolaik bija pieci gadi, meitai Maijai – trīs. Pēc tam ar vandālisku neatlaidību

3 Заключениеный P-697 | По тернистому пути.

https://www.youtube.com/watch?time_continue=3&v=nbrNtkMMa3g

4 Par sātaniskajiem centieniem apturēt Kristus draudzes dzīvā ūdens straumi, kas “verd mūžīgai dzīvībai” un Staļina laika represijām varam uzzināt citos materiālos, tajā skaitā minētajā video, kā arī Jura Driķa rakstā, kas tika publicēts “Adventes Vēstīs” 2016. gada septembra numura 6., 7. lpp.

tika veikta kratīšana draudzes saiešanas telpās un Driķu ģimenes dzīvoklī. Daudzos mamos tika sabāzti SDA izdevumi un grāmatas, īpaši vācu un angļu valodā, kā arī Skaidrītes un Herberta veikto tulkojumu uzmetumi un manuskripti no E. Vaitas Liecībām un citas draudzes literatūras. Tika savāktas dispozīcijas, filmas, diapozitīvi, no albumiem izplēstas daudzas fotogrāfijas, paņemts kinoprojektors, diaprojektors un paštaisītais rotaprints. Naktī tēvu stingrā apsardzībā nogādāja Rīgā, VDK šausmu „Stūra mājā”, tagadējā Stabu un Brīvības ielas stūrī. Pratināšana parasti notika naktīs, bet dienā kamerā nedrīkstēja snaust. Tur viņam pieprasīja atzīties lietās, ko nebija darījis. Reizēm nežēlīgi sita un neļāva gulēt; šaurajā kamerā bija jāatrodas vertikāli, kā skapi, bet virs galvas dega spoža elektriskā spuldze. Daudzus tur mocīja slāpes, jo kamerās bija karsti, tur deva ēst sālī-

tas siļķes, bet dzeršanai bija ļoti maz šķidruma. H. Driķim piedāvāja kļūt par „stukaču” – nodot citus, bet viņš atteicās un cieta. Vēlāk viņu pārvietoja uz Centrālcietumu. Pratināšanas ilga septiņus mēnešus. Galvenā apsūdzība bija pretpadomju aģitācija, jo Kristus nākšanas sludināšana esot naidīga ideoloģija „mūžīgi nesagraujamai” padomju iekārtai. Tāda sludināšana nozīmējot 3. pasaules kara propagandu. Pratinātāji teica, ka ar Kristu šifrēti esot domāts ASV prezidents Eizenhauers, bet Kristu pavadošie eņģeļi esot amerikāņu izpletņlēcēji – izlūki un diversanti. Tāpēc aizliegtās amerikāņu autore E. Vaitas literatūras izplatīšana un jauniešu piesaistīšana draudzei esot visnaidīgākā veidā vērsta pret padomju iekārtu. Par tādu „noziegumu” ar „troikas” – trīs VDK īpašās apspriedes ierēdņu – parakstiem, bez tiesas, „par pretpadomju aģitāciju” tika piespriesti 10 gadi kator-

gas darbos “labošanas darbu” nometnēs GULAGa⁵ arhipelāgā.

Pa to laiku māte bija nonākusi neapskaužamā situācijā. Kāda sieviete teica, lai vīru mājās negaida, jo viņš Sibīrijā sapūs. Herbertam tad bija tikai 30 gadu, turklāt Skaidrīte bija stāvoklī un gaidīja trešo bērnu. Atmiņās viņa raksta: „Kādu pus gadu pēc Herberta aresta, 1949. gada 12. janvārī, piedzima Juris. Tēvamāsa, ārste Ruta, starp dažām citām lietām iesūtīja Herbertam Rīgas centrālcietumā zobu suku ar neuzkrītoši ieskrāpētu vārdu JURIS, jo sazināties un nodot zīmītes vai vēstules nedrīkstēja. Laimīgā kārtā Herberts šo zobu birstīti saņēma un saprata, ka piedzimis dēls Juris. Kad citā sūtījumā atļāva piegādāt nedaudz pārtikas produktu, tuvinieki tos ietina Bībeles lapās. Pārbaudītāji lapas neatņēma, jo laikam nesaprata, ka tās ir no Bībeles. Šīs lapas Herbertam bija garīgs stiprinājums un

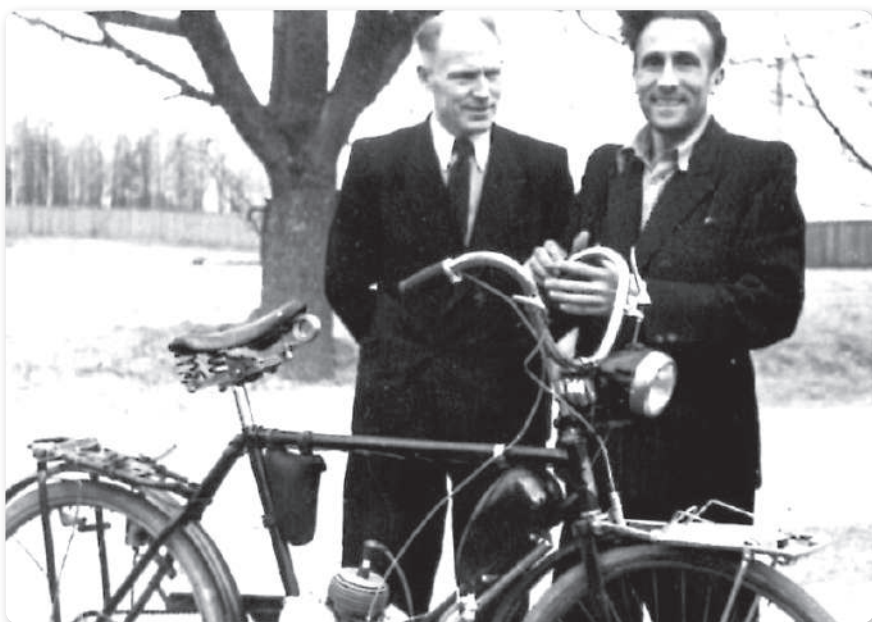
5 No krievu ГУЛАГ (Главное управление исправительно-трудовых лагерей и колоний) – NKVD apakšnodaļa, kura no 1930. līdz 1960. gadam pārvaldīja koncentrācijas un «labošanas darbu» nometnes PSRS teritorijā un bija svarīgākais politisko represiju instruments PSRS.

vērtība, ko viņš centās rūpīgi glabāt.”

Kaut arī daži teica, ka tēvs no Sibīrijas neatgriezīsies, Dievs bija lēmis citādāk – viņš ne tikai atgriezās Latvijā, bet arī aktīvi kalpoja vēl gandrīz 45 gadus – līdz 2000. gada 28. janvārim, kad aizmīga augšāmcelsšanās cerībā.

Pirmo reizi mūžā savu tēvu ieraudzīju, kad 1955. gada martā sagaidījām viņu Rīgas lidostā Spilvē. Tā bija neaprakstāmi aizkustinoša un mīla atkal-satīšanās ar ģimeni pilnā sastāvā, ar tuviniekiem un draugiem.

Tolaik tiem, kuri atgriezās no izsūtījuma, neļāva pierakstīties dzīvesvietā Rīgā vai tās tuvumā. Saskaņā ar tā laika politiku visiem darbspējīgiem bija jāstrādā, tāpēc vadošo draudzes pārstāvju un H. Driķa sarunu rezultātā ar reliģijas lietu pārvaldes pārstāvjiem tika panākts, ka viņš drīkst turpināt darboties kā draudzes darbinieks, bet tikai pēc iespējas tālāk no Rīgas – attālā provincē Rūjienā. Kāds varas pārstāvis esot novēlējis: „Lai Driķis tur izveda palikušās vecās tantiņas; varbūt apniks un meklēs citu darbu”. Nudien, tēvam tad bija tikai 37 gadi, bet Rūjienas draudzes locekļu lielākā daļa bija ļoti ievērojamos gados. Tā nu H. Driķis ar ģimeni pārcēlās uz Rūjienu, kur darbojās deviņus gadus (1955–1964). Rezultātā Rūjiena Tālavā, netālu no Igaunijas, mums – trijiem Driķu bērniem – kļuva par neizdzēšamām atmiņām bagātu bērnības pilsētu ar senu baznīcu, pilskalnu, dzirnavām un Rūjas upi, kuras ličos pavasaros ziedēja ievas un dziedāja lakstīgalas. Vasarās tur bieži kuģojām ar tēva gatavotu laivu, bet ziemās slēpojām. Kaut arī draudzē bija palicis tikai nedomājams locekļu, tie bija ļoti sirsnīgi un mīļi, kā viena ģimene. Tēvs kopa draudzes ģimeniskās sadraudzības attiecības – pēc dievkalpojuma parasti daži atnāca pie mums uz vienkāršām pusdienām, citi, attālāk dzīvojošie, lai ērtāk tiktu uz sapulci, mūsu mājās ieradās jau piektdienas pievakarē un pārnakšņoja. Mums, bērniem, ļoti patika šie apciemojumi, jo tad pie galda risinājās interesantas sarunas par garīgām lietām un piedzīvojumiem. Visi draudzes locekļi regulāri tika apmeklēti viņu dzīvesvietās. Bieži mēs, bērni, un pat visa ģimene devāmies viņam līdzī šādos apmeklējumos. Dodoties pie tālāk dzīvojošiem, tēvs brauca ar velosipēdu. Kad viņš 1957. gadā Rīgā velosipēdam nopirka piekarināmo motoru „D-4”, tas bija liels notikums. Kā redzams attēlā (skat. 4. att.), tā priekšrocības novērtēja un

izmēģināja arī sludinātājs Jānis Lapa. Kad viņš no Valmieras reizi ceturksnī ieradās, lai vadītu Svētā Vakarēdiena dievkalpojumus, tie likās īpaši svinīgi un svētīgi. Kad ieradās tālāki viesi, tad bija īpaši svētki, tādās reizēs sapulcē bija vairāk apmeklētāju nekā parasti.

Jau minēji, ka Tavam tēvam bija īpaša mācīšanas metode. Lūdzu, pastāsti par to vairāk!

Kristus mācīja līdzībās, lai ar vienkāršām lietām darītu saprotamākas garīgās mācības, tāpēc arī tēvs sludināšanā parasti izmantoja dažādus uzskates līdzekļus. Tā Bībeles mācības kļuva saprotamākas un labāk palika prātā. Viņš sapulcē novietoja tāfelī un ar krāsainiem krītiņiem bieži tur rakstīja, un zīmēja visādas shēmas un ilustrācijas, kā arī izmantoja citus uzskates līdzekļus. Parasti viņš iesaistīja arī mūs, bērnus, kopīgi izdomāt un zīmēt Bībeles mācībām atbilstošas ilustrācijas. No tiem laikiem ir sakrājušies vesela kaudze uz lielām papīra loksēm zīmētu plakātu, kuri vēl gadu desmitiem pēc tam laiku pa laikam ir lietoti draudzes sapulcēs un citos pasākumos.

Tolaik Sabatskolā soli pa solim tika aplūkota gan Bībele no paša sākuma, no 1. Mozus grāmatas, gan Ījaba grāmata, gan Zalamana sakāmvārdi, gan Pāvila vēstules utt. Tādu Bībeles grāmatu izpēti beidzās H. Driķis veidoja kopsavilkuma ilustrācijas. Viena ilustrācija, kurā bija attēloti apustuļu darbi un šķēršļi viņu darbībā, saucās „Dzīvā ūdens straume un sātaniskas pūles to aizšķērso”. Visi pūliņi to aizdambēt ir neveiksmīgi, jo uzkrātais dzīvais ūdens izlaužas ar vēl lielāku spēku. Tas viss ieinteresēja, uz Rūjienu sāka braukt

arvien vairāk jauniešu un citu viesu no tuvām un tālām Latvijas, Igaunijas un pat tālākām vietām.

Ir dzirdēti stāsti par sadraudzību ar Igaunijas brāļiem un māsām...

Jā, ar igauņiem mums bija īpaša sadraudzība. Regulāri braucām uz Pērnavu un rudenos uz Tallinu. Pie Tallinas jūras līča, aiz Piritas, Meriveljā bija Aleksandra Lobjakasa (*Aleksander Lobjakas*) un Ādu Mardi (*Aadu Mardi*) ģimenes mājas. Abi viņi mācēja latviešu valodu no Sužu laikiem. Tallinas draudzes svētkos viņu mājās parasti ļoti viesmīlīgi tika uzņemti daudzi viesi no Latvijas. Toreiz degviela un sabiedriskais transports relatīvi bija ļoti lēts. Ja tā laika karojošā ateisma vara centās visādi apslāpēt draudzes dzīvību, tad ārējā pretestība veicināja draudzes iekšējo sadraudzību un spēku. Ja draudzei neļāva pārvietot sludinātājus pašai pēc savas kārtības, tad draudzes locekļi paši biežāk pārvietojās, ceļojot pa citām draudzēm.

Vairākkārt teici, ka tēvs darbojās sa-biedrības labā. Pastāsti mazliet par to!

H. Driķa ģimenes ierašanās Rūjienā un tas, ka viņa bērni sestdienās neapmeklēja skolu, pievērsa apkārtējās sabiedrības uzmanību, kā arī veicināja viņa darbību sabiedrības labā. Skolotāju un skolēnu vecāku sanāksmē tēvu ievēlēja par skolas Vecāku komitejas vadītāju. Viņš sāka tur aktīvi darboties, stiprinot saites starp skolu un vecākiem, runāja ar skolotājiem un bērnu vecākiem, organizēja ierašanos to skolēnu mājās, kuriem bija dažādas problēmas, rīkoja skolēniem ekskursijas, reizēm stundās sēdēja aizmugurējā solā un vēroja

mācību procesu, lai pēc tam pārrunātu dažas lietas ar skolotājiem utt. Kaut arī daudziem tādi „svaigi vēji” labi patika, citi bija ļoti neapmierināti, ka tādas ideoloģijas pārstāvim tiek ļauts tik aktīvi darboties sabiedrībā, kurai jāceļ komunisms. Acīmredzot, partija nolēma to pārtraukt, jo skolas direktors Didzis Caune tika atlaists no darba un arī tēvam darboties komitejā vairs neļāva. Vēl vairākus rudenis, kad, skolas gaitām sākoties, bija jāievēl Vecāku komiteja, joprojām kāds no vecākiem ieteica H. Driķa kandidatūru. Taču skolotājiem bija jāpaklausīja nerakstītiem likumiem, un viņi šo kandidatūru uzreiz noraidīja, nepieļaujot, ka vecāki par to balsotu. Tādas, lūk, bija padomju darbaļauzī tiesības praksē.

Bet no Rūjienas vajadzēja doties prom?

Kaut arī padomju karojošā ateisma vara visādi centās draudēt un ierobežot draudzes darbību, tomēr H. Driķa kalpošanas periodā Rūjienā tika sagatavotas kristībām un kristītās 11 dvēseles. 1961. gada 6. aprīlī H. Driķis tika ordinēts un 1964. gadā nosūtīts darbā uz Jēkabpils draudzi. Ģimene pārcēlās uz dzīvi Ogrē, Strēlnieku prospektā, kā bāzes nometnē. Turpmākajos gados H. Driķis kalpoja arī vairākās citās Latvijas draudzēs. Tolaik Jēkabpils draudzē bija liela kustība, jo tai tika pievienotas Rēzeknes, Daugavpils un Skrīveru draudzes grupas. Jēkabpilī tēvs organizēja Sabatskolas skolotāju stundas, kurās tika veiktas metodiskās apmācības un kur jaunajiem skolotājiem pirms kopējiem Sabatskolas dievkalpojumiem bija izdevība vingrināties Bībeles apceres vadīšanā. Šīs skolotāju stundas varēja apmeklēt arī citi ieinteresētie. Rezultātā daļa varēja divas reizes pēc kārtas piedalīties Bībeles apceres izpētē. Līdzīgā stilā H. Driķis darbojās arī Tukuma, Aizputes un citās draudzēs.

Tas bija grūts laiks, kad draudzes un sludinātāju darbība pastāvīgi tika uzraudzīta un traucēta, taču šīs vajāšanas mācīja spiesties ciešāk kopā...

Karojošā ateisma varas pārstāvji dažādos veidos centās bremzēt draudzes darbību, īpaši bērnu un jauniešu garīgas apmācības un līdzdalību dievkalpojumos; viņi centās iebaidīt un manipulēt ar sludinātājiem, lai tos vadītu un „au-

dzinātu”, bet ne visi tam padevās. Tajos laikos aktīvākajiem sludinātājiem reizēm mēdza atņemt Reliģijas un kulta lietu pilnvarotā izdotas sludinātāju reģistrācijas apliecības, diskriminējot tos uz laiku, atkārtoti vai pavisam. Tā apliecības tika atņemtas sludinātājiem Leonardam Šaripovam, Īzakam Kleimanim un Edgaram Čerņevskim. Herbertam Driķim apliecība tika atņemta divas reizes – Jēkabpilī 1965. gada 6. decembrī apmēram uz pus gadu un Tukumā 1968. gada 17. janvārī apmēram uz trīs mēnešiem.⁶ Lai vai kā, bet Dieva aizgādībā un draudzes vadošiem brāļiem rūpējoties, Kulta pilnvarotais piekrita un atjaunoja tēva juridiskās tiesības strādāt, bet aizsūtīja tālāk, uz Aizputi, ar norādi „lai Driķis tur sapūst!”. Bet Dieva žēlastībā viņš „nesapuva” ne Sibīrijā, ne Aizputē. Notika pretējais – Aizputes draudzē atkal bija jauna dzīvība un liela kustība. Bieži ieradās viesi no dažādām malām. Viņus pievilka gan Sabatskolas metodika un tēmu padziļinātā izpēte, gan tajā parasti izmantotie dažādie uzskates līdzekļi, gan sadraudzība, gan regulāra sirsnīgā viesu uzņemšana no draudzes vecākā Eduarda Damberga ģimenes. Gan Aizputē, gan citās draudzēs, kur kalpoja H. Driķis, atbraukušie viesi reizēm mēdza teikt: „Cik pie jums ir sirsnīgi!”

Īpašs darbs tika veikts, tulkojot un pavairojot draudzes literatūru...

Tiešām, garīgās literatūras tulkošana un izplatīšana jāpiemin atsevišķi. Padomju laikā to veica entuziasti. Drīz pēc H. Driķa pārcelšanās uz Rūjienu 1955. gadā un laiku pa laikam vēlāk tur ieradās Jānis Zariņš. Kopā ar mūsu vecākiem viņš runāja un plānoja, kā varētu iztulkot un ar rakstāmmašīnām pārrakstīt visas E. Vaitas *Laikmetu cīņas* sērijas grāmatas, *Liecības draudzei* deviņus sējumus un citas grāmatas. Toreiz šie plāni izskatījās kā sapnis un milzīgs darbs. Tomēr tika iesaistīti vēl citi entuziasti, kas to uzsāka un mērķtiecīgi turpināja. Sešdesmitajos gados iztulkotas un izplatītas bija jau vairākas no šīm grāmatām, kā arī SDA draudzes rokasgrāmata, bet septiņdesmitajos gados – jau visas galvenās E. Vaitas grāmatas, kā arī vairāki citu autoru darbi. Tā izplatītās Praviešu Gara liecības nesa bagātas svētības.

Tie, kas ar lūgšanām ir dzēruši no tīriem dzīvības avotiem, labi atšķir sa-

duļķotu un ar indi sajauktu dzērienu. H. Driķa vadītos dievkalpojumus dažkārt apmeklēja arī kāds draudzīgi noskaņots katoļu priesteris. Kad satiku viņu pēc 2000. gada, viņš atzina, ka SDA draudze padomju vajāšanu periodā izdzīvojusi, galvenokārt pateicoties entuziastu aktīvai darbībai (būtu jāievēro, ka katoļu priesteri ir ļoti izglītoti un zina, ko runā).

Un tad padomju iekārta sabruka.

Vai kas mainījās?

Pēc padomju iekārtas sabrukuma tēvs aktīvi piedalījās un sludināja mūžīgā evaņģēlija vēsti dažādos garīga satura pasākumos – gan kultūras namos, gan citās vietās, kur bija sanākuši dažādu konfesiju pārstāvji un vadītāji.

1989. gada jūnijā tika sasaukts pirmais pēckara LDS draudžu kongress. Starp citiem lēmumiem kongress apstiprināja plānu reģistrēt draudzi Ogrē⁷. Kaut arī dažiem šis lēmums likās kā eiforija lozunga līmenī, tas neatlaidīgi tika virzīts, līdz „ledus sakustējās”. 1990. gada 5. jūnijā LDS prezidents V. Geide parakstīja iesniegumu Ogres pilsētas TDP Izpildu komitejai, lūdzot reģistrēt draudzi Ogrē ar pagaidu sapulcēšanās vietu Strēlnieku prospektā. Visus draudzes dibināšanas un ar lūgšanas nama celtniecību saistītos jautājumus pilnvaroja kārtot sludinātāju emeritus Herbertu Driķi. 1990. gada 25. septembrī LR Ministru Padomes Reliģijas lietu departamenta vadītājs A. Kublinskis parakstīja izziņu Nr. 300 par SDA Ogres draudzes reģistrāciju ar juridiskas personas tiesībām. Tā pēc 55 gadiem piepildījās reiz sludinātāja Jāņa Driķa lolotā iecere iekārtot draudzes sapulces telpas un dibināt draudzi Ogrē.

Pēc dažiem semināriem Ogres draudzes locekļu skaits pieauga, draudzes sapulcēm tika atrastas piemērotākas telpas labā vietā, netālu no pilsētas centra. Tās tika iesvētītas 1998. gada 28. februārī. Tajā reizē bija atbraukuši viesi; kaut arī zālē visiem nepietika vietas un daļai bija jāpaliek priekštelpā, visi varēja būt priecīgi. Sanāca, ka tieši tajā reizē tika atzīmēta arī H. Driķa 80 gadu jubileja (skat. 3. att.). Acīmredzot, tā nebija nejaušība – redzēt Ogres draudzes dibināšanu, telpu iesvētīšanu un draudzes perspektīvas pēc Dieva darbam veltītas dzīves tēvam bija īpaša Dieva dāvana.

Interviju sagatavoja Anitra Roze

⁶ Kalpošanu bez apliecības no draudzes katedras uzskatīja par nelegālu, par to draudēja ar draudzes slēgšanu un citām konsekvencēm.

⁷ Tas lasāms arī LDS izdevumā „Mūsu Laiks” 1989, Nr.1.

TAUKVIELAS

Veselība

VESELĪGI NENOZĪMĒ BEZ TAUKVIELĀM

Informācijas telpā dominē un veidojas sagrozīti priekšstati par taukiem. Taukus saistot tikai ar sliktu uzturu, lieko svaru un aptaukošanos, daudzi izslēdz no uztura visas iespējamās gan dzīvnieku, gan augu izcelsmes taukvielas. Taču pieauguša cilvēka uzturā taukvielām būtu jā sastāda apmēram 30% no dienas enerģijas devas, no tās dzīvnieku izcelsmes taukiem jābūt ne vairāk kā 10%, bet augu taukiem būtu jānodrošina pārējā dienas enerģijas deva.

KAS JĀZINA PAR TAUKVIELĀM?

Taukvielas ir nepieciešamas, lai mūsu organisms varētu pilnvērtīgi funkcionēt. Tauki ir vērtīga uzturviela, kas spēlē būtisku lomu organisma vielmaiņā – tauki ir veselīga un sabalansēta uztura neatņemama sastāvdaļa, tie ir būtiski izdzīvošanai, jo tiem ir vairākas pozitīvas īpašības un ietekmes:

- tauki nodrošina hormonu un citu bioloģiski aktīvu vielu veidošanos organismā, kas nepieciešams sekmīgai vielmaiņai;
 - tauki ir būvmateriāls muskuļu, iekšējo orgānu un nervu šūnu membrānām, tādā veidā tiek nodrošināts šūnu veselums, kas ir viens no priekšnoteikumiem dzīvības procesu norisei;
 - tauki ir enerģijas avots un veido enerģijas rezerves organismā;
 - tikai kopā ar taukiem iespējams uzņemt taukos šķīstošos vitamīnus (A, D, E, K), kas ir vitāli svarīgi organisma funkciju realizēšanai;
 - tauku klātbūtne ēdienā veicina gremošanas sulu (kuņģa sulas, žults, lipāzes) izdalīšanos, kas palīdz sagremot apēsto pārtiku;
 - tauki ir būtiski labas imūnsistēmas nodrošināšanai (īpaši omega 3 taukskābes; laurīnskābe aizsargā pret vīrusu infekcijām; īso ķēžu taukskābes nepieciešamas, lai stiprinātu resnās zarnas gļotādu);
 - taukiem arī ir pozitīva ietekme uz nervu sistēmas funkcionēšanu – veismīga smadzeņu darbība ir atkarīga no kvalitatīvu polinepiesātināto taukskābju esamības organismā, tas, savukārt, var mazināt pat depresiju.
- Lielāka vērtība jāpiešķir taukvielu veidam un kvalitātei no veselības risku viedokļa. Problēma ir lielais gatavo

izstrādājumu, gatavo produktu patēriņš – caur tiem tauki tiek saņemti par daudz, tiem ir nezināma kvalitāte un tajos pārāk daudz vienkāršo oglehidrātu (cukuru), kuri cilvēka organismā, ja nav nepieciešams to patēriņš, transformējas un deponējas kā tauki. Jebkurā gadījumā svarīga ir tauku kvalitāte un veids, kā mēs tos lietojam (nelietojam atsevišķi, bet pievienojam citiem produktiem vai termiski apstrādājam) un cik daudz uzņemam.

KĀDUS TAUKUS LIETOT?

Ir jāseko līdzi, vai izvēlētie taukvielu produkti satur piesātinātās vai nepiesātinātās taukskābes. Taukus pēc ieguves avota var iedalīt dzīvnieku taukos un augu taukos (jeb eļļās). Dzīvnieku izcelsmes produktos ir mazvērtīgie piesātinātie tauki. Priekšroka dodama produktiem, kuros ir mazāk piesātināto, bet vairāk mononepiesātināto un polinepiesātināto taukskābju (gan omega 6, gan omega 3), kam piemīt iepriekš minētās pozitīvās ietekmes uz organismu. Ir taukskābes, kuras organisms nesintēzē jeb t.s. neaizvietojamās taukskābes (omega 3 - α -linolēnskābe un omega 6 - linolēnskābe), tās var uzņemt tikai ar uzturu. Omega 3 taukskābēm ir asinsvadu paplašināošs, antitrombotisks un pretiekaisuma efekts, tās labvēlīgi ietekmē holesterīna vielmaiņu organismā, mazinot risku sirds asinsvadu slimībām. Lielu daļu apēsto tauku daudzuma veido slēptie tauki, kas ir iestrādāti ēdienā, tos ar aci saskatīt nevar. Der zināt, kur meklējami slēptie tauki:

kārtainā krēma kūka 200 g, 1386 kkal = 96 g tauki
cepums 30 g (1 gab.), 130 kkal = 4 g tauki

šokolāde 100 g, 521 kal = 38 g tauku
Krievijas siers 100 g, 390 kal = 29 g tauku

Augu valsts produktos ir vielas, kas var bloķēt atkārtotu holesterīna uzkrāšanos asinsvados. Šīs augos esošās barības vielas tiek sauktas par steroliem. Divi grami sterola var pazemināt "slikto" holesterīnu par 10%. Sterolu saur:

- sēklas: sezama sēklas, saulespuķu sēklas un linsēklas
- pākšaugi: sojas pupiņas, zirņi
- augļi: apelsīni
- dārzeņi: puķkāposti, brokoļi, burkāni, sarkanie sīpoli, ķiploki

MAZLIET PAR HOLESTERĪNU

Patiesībā holesterīns ir nepieciešams organisma pareizai funkcionēšanai, tas ir gan mūsu pārtikā, gan veidojas biosintēzes rezultātā mūsu pašu organismā. Holesterīns ieņem centrālo lomu daudzos organisma procesos. Lai cilvēka smadzenes spētu pareizi funkcionēt un organisms tiktu nodrošināts ar veismīgu imūnsistēmas darbību, holesterīnam ir būtiska nozīme. Pastāv divu veidu holesterīns: ZBL (sliktais) un ABL (labais). Tie atšķiras ar savu sastāvu, tāpēc tiem ir atšķirīga ietekme uz mūsu organismu. ZBL var palielināt aterosklerozes, infarkta un trombu risku, savukārt ABL samazina ZBL koncentrāciju. Tie veidojas galvenokārt aknās, jo īpaši no piesātinātajām taukskābēm. Tieši mūsu pašu ražotais holesterīns ir tas, kas apdraud mūsu sirds un asinsvadu veselību. Lai to ierobežotu, ir jāierobežo izejvielas, no kurām tas veidojas. Holesterīns, kuru uzņemam, iesaistās hormonu, šūnu membrānu, kā arī D vitamīna ražošanā.

KĀ KONTROLĒT HOLESTERĪNA DAUDZUMU ASINĪS?

1. Izvairieties no dzīvnieku valsts produktu un to izstrādājumu lietošanas.
2. Nelieciet aknām savā organismā ražot papildu holesterīnu, lietojot ar taukiem pārbagātu uzturu.
3. Lietojiet šķiedrvielām bagātu uzturu.

Ieteikumi sirds-asinsvadu slimību profilaksei

- Ēdiet šķiedrvielām bagātus pilngraudu produktus: maizi, putraimus un dārzeņus.
- Samaziniet uzturā tauku daudzumu.
- Gatavojot mazāk lietojiet taukus (labāk grilēt, cept cepeškrāsnī).
- Ja lietojat piena produktus, izvēlieties tos, kam ir zems tauku saturs.
- Izvairieties no sālītiem, kūpinātiem produktiem.
- Neaizstājama ir arī atbilstoša fiziskā aktivitāte!

5 produkti, kas satur veselīgās taukvielas (nepiesātinātās taukskābes), kuras ir noderīgas cilvēka veselībai – avokado, rieksti un sēklas, auzu pārslas, olas, spināti.

Dr. Irita Roderte

ALU PILSĒTAS VARONIS

Alu pilsēta patiesībā ir neliels ciemats ASV, Kentuki kalnu pakājē. Savu nosaukumu tas ieguvis daudzo, kalnos esošo alu dēļ. Zinātnieki tajās veic pētījumus, un arī tūristiem tā ir ļoti iemīļota vieta.

Kādā rudens pēcpusdienā ciema zēni pastaigājās kalnu pakājē. Tur bija Džonijs – auto firmas direktora dēls, Toms Terijs – bankiera dēls, Bobijs Hills – redaktora vienīgais dēls – un vēl kādi desmit citi zēni. Toms bija līderis šajā zēnu grupā. Kā nekā, viņam vienmēr bija pietiekami daudz kabatas naudas, arī augumā viņš bija lielāks par citiem, turklāt agresīvāks. Taču ciematā viņš bija dzīvojis tikai divus gadus.

Tajā pēcpusdienā viņi nevarēja izdomāt neko interesantu, ko darīt, tāpēc vienkārši klaiņoja pa kalnu nogāzi. Te pēkšņi Tomam iešāvēs prātā spoža ideja: „Iesim izpētīt Nāves alu!” – „Nāves alu?” vienā balsī izsaucās vairāki zēni, un tad pēkšņi iestājās klusums. Stindzināja pat šāda doma vien. Par Nāves alu bija dzirdējis katrs, ala bija šaura un gara, un neviens nezināja, cik tālu un dziļi zem kalniem tā stiepjas. Ieeja alā bija tik plata, ka tajā varētu iebraukt vilciena vagonš, taču tad eja palika arvien šaurāka un šaurāka, kamēr kļuva pilnīgi necaurejama. Savu nosaukumu ala bija ieguvusi dēļ nostāsta par indiāņiem, kuri to kādreiz esot lietojuši kā noziedznieku nāvēssoda izpildes vietu.

Ciematā nevarēja atrast nevienu zēnu, kuru vecāki nebūtu brīdinājuši turēties no šīs alas pa gabalu. Patiesībā brīdinājums pat nebija nepieciešams, pietika ar šausmīgajiem nostāstiem vien, lai nevienam nerastos vēlme spert alā kāju. Un nu piepeši šāds izaicinājums! Piedzīvojumu alkas un vēlme izcēlies mazināja bailes.

„Lai notiek!” klusumu pārtrauca viens no jaunākajiem zēniem. Sajutis savas ietekmes varu, Toms sajūsmā palēcās: „Ejam!”

Ieeja atradās netālu, un drīz jau puikas stāvēja alas priekšā. Kad visi bija gatavi doties tālāk, viens no zēniem, vārdā Bobijs, piepeši iebilda: „Es neiešu.”

Toms pagriezās un uzlūkoja viņu ar nicinājumu: „Tev ir bail!” – „Varbūt, bet tas nav galvenais. Mans tētis sacīja, lai es tur neeju, un es neiešu.”

„Kā tad!” visi citi iesmējās. „Tavs tētis jau nav vienīgais. Bet skaties, mēs tomēr ejam. Tu vienkārši baidies, lūk, kas par lietu. Zaķapastala!”

„Ejam, parādīsim, ka mēs tādi neesam!” Toms uzsauca un, pagriezies Bobijam muguru, pirmais iegāja alā. Vēl pār plecu viņš noklīdzēja: „Bobijš zaķapastala!” Pārējie zēni sekoja Tomam, daži drošāk, citi – bailīgāk, bet visus iespaidoja Toma nicīgi atkārtotais: „Bobijš zaķapastala!”

Bobijs palika viens. Apsēdies netālu no ieejas alā, viņš sajūtās pavisam nelāgi. No apziņas, ka ir zaudējis cieņu savu vienaudžu acīs, zēnam kļuva skumji.

Viņš nezināja, cik ilgi bija sēdējis alas priekšā un īsti pat nesaprata, kādēļ ir tur palicis. Viņam nebija nekādas vēlmes sagaidīt zēnus atpakaļ un saņemt jaunu nicinājuma un izsmieklu devu, bet arī mājās iet negribējās. Tā viņš kādu

laiku sēdēja, tad sāka staigāt gar alu šurpu turpu, cīnīdamies ar savām nelaimīgajām domām, un tad atkal apsēdās. Šķita, ka pagājušas vairākas stundas.

Saule laidās zemū pār koku galotnēm, kad viņš beidzot izlēma iet mājās. Bet te garām nāca kāds no kaimiņiem. Tas bija Greja kungs – tūristu gids, kas vadāja tūristus pa dažādām alām. Ieraudzījis Bobiju pie Nāves alas ieejas, viņš apstājās. „Sveiks, ko tu te dari?” – „Gaidu draugus.” – „Kur tad viņi ir?” – „Tur, iekšā,” Bobijs pamāja uz alu.

„Ko? Nāves alā?!” Greja kunga balss nodrebēja. „Cik ilgi viņi tur ir?”

„Gandrīz visu pēcpusdienu,” Bobijs atbildēja.

Greja kunga seja parādījās īsts satraukums: „Vai tad viņi nezina, ka tas ir bīstami?” – „Domāju, zina gan,” Bobijs atteica. „Bet viņi nosauca mani par zaķapastalu, jo negāju līdzi.” – „Kādas muļķības! Tev vienkārši ir bijis pietiekami daudz veselā saprāta.”

Greja kungs iegāja alā un sāka zēnus saukt. Viņš gaidīja, kamēr izskan atbalss, bet nekādas atbildes nesaņēma. Tad viņš atgriezās pie Bobija.

„Nu, puis, skrien, cik vien ātri varēdams, uz Smita kundzes māju un dabū man lukturi. Visiem, ko satiec, pasaki, ka Nāves alā ir zēni un es eju viņus meklēt. Pasteidzies!”

Bobijs skrēja kā nekad savā dzīvē. Bez elpas viņš visu izstāstīja Smita kundzei. Kad zēns devās ārā no istabas ar lukturi, viņa jau bija pie telefona. Bobijs saprata, ka tūlīt par notikumu šo zinās viss ciemats.

Pie ieejas alā viņu nepacietīgi gaidīja Greja kungs.

„Tagad, zēn, es došos alā, cik vien tālu varēšu. Ja neatgriezies pēc piecpadsmi minūtēm, meklē palīdzību.” Ar šiem vārdiem viņš pazuda tumsā.

Kādu laiku Bobijs staigāja gar alas ieeju, bet tad ieraudzīja, ka šurp steidzas ļaudis no ciema. Zēns jutās atvieglots – nebija viegli gaidīt te gluži vienam. Atnākušo vidū bija arī pazudušo zēnu vecāki. Nu Bobijam bija vēl un vēlreiz jāstāsta, kā viss noticis. Piepeši zēna stāstījumu pārtrauca sauciens no alas. Greja kungs, aplipsis dubļiem un putekļiem, stāvēja alas ejā, un līdzās viņam netīri un noguruši bija pazudušie zēni. Atskanēja izsaučieni, taču Greja kungs, pacēlis roku, aicināja visus noklust.

„Ļaudis,” viņš iesāka, „es atradu šos zēnus, kad viņi nāca atpakaļ, bet tad notika nelaime. Sals un atkusnis pēdējās dienās padarījuši zemi mīkstu, vairākās vietās izveidojušās iedobes. Toms ir iestrēdzis vienā no šīm iedobēm un nevar dabūt ārā kājas. Viņš nav ievainots, bet ir iesprostots. Mēģināju viņam pieklūt, bet ala tajā vietā ir pārāk šaura, es netiku cauri.”

„Izraksim to platāku!” kāds iesaucās.

„Nerunāji muļķības!” iebilda cits. “Tā ir klints, to var tikai uzspriecināt, bet iekšā ir zēns.”

Vīri sapulcējās, lai apspriestos, ko darīt. Atbrīvoto zēnu vecāki, protams, priecājās, ka viņu bērni ir drošībā, taču visi juta līdzīgu Toma vecākiem.

Apspriede beidzās, un divi vismazākā auguma vīri bija

labprātīgi doties alā. Apbruņojušies ar lukšiem un laužņiem, draugu lūgšanu pavadīti, viņi devās iekšā. Sanākušie apmetās uz ilgāku gaidīšanu. Bija jau pusnakts. Beidzot abi vīri, dubļaini un piekusuši, izlīda no alas. Visas viņu pūles izrādījās veltīgas. Viņi bija tā centušie, ka gandrīz paši iesprūduši šaurajā ejā, tomēr Tomam piekļūt nebija varējuši. Tur cauri nevarēja tikt neviens cits, kā tikai mazs zēns.

„Mazs zēns?!” Šie vārdi lika ļaudīm apmulsumā raudzīties vienam uz otru. Mātes pievilka savus zēnus tuvāk, it kā teikdamas: „Tikai ne manējais!”

Pēkšņi klusumu pārtrauca Bobija smalkā balss: „Es iešu. Es arī esmu nobijies, tomēr iešu, ja kāds mani pavadīs.”

„Nē, tu to nevari darīt!” Bobija tēvs iebilda. „Tas nav darbs mazam zēnam. Lai vīri mēģina vēlreiz vai es pats mēģināšu.”

Greja kungs uzlika roku viņa plecam: „Es zinu, kā tu jūties. Arī es tavā vietā tā teiktu, ja tas būtu mans zēns. Bet tā ir Toma vienīgā glābšanas iespēja. Un padomā, kā tu justos

Toma vecāku vietā. Vari būt lepns, ka tavam dēlam ir vīra drosme un ka viņš ir labprātīgs mēģināt.”

Dažās minūtēs viss bija saskaņots. Bobijs iegāja alā. Viņam galvā bija kalnrača ķivere ar lukšiem un rokā lauznis, ar ko atbrīvot Toma kāju. Divi mazākie vīri viņam sekoja. Pārējie lūdza Dievu.

Pagāja vairākas stundas. Līdz ar pirmajiem rītausmas stariem kalna pakājē atskanēja gaviļu sauciens. Glābēju brigāde kopā ar klibojošo Tomu parādījās alas tumšajā ieejā. Viņi tika sveikti kā varoņi, kas atgriežas no kaujas ar uzvaru. Visvairāk viņi līksmoja par mazo Bobiju – zēnu, kuram bija bail, bet kurš pārvarēja bailes, lai glābtu biedru. Viņš tika nominēts par visdrošsirdīgāko zēnu Alu pilsētā. „Drošsirdīgākais zēns” – tieši tāds bija uzraksts uz medaļas, kuru pēc dažām nedēļām svinīgā ceremonijā Bobijam pasniedza gubernators.

No angļu valodas tulkoja Inta Priede

KĀ BROŠŪRA “SOĻI UZ PERSONĪGO ATMODU” IZMAINĪJA MANU DZĪVI

Pavisam drīz ar izdevniecības “Patmos” starpniecību ceļu pie lasītājiem sāks

Helmuts Haubeila grāmatiņa/ brošūra “Soļi uz personīgo atmodu”.

Nevar būt labākas reklāmas kā personiska liecība.

Pagājušā gada augustā kāds jauneklis Britu Kolumbijas sanāksmē, kurā es sludināju, iedeva man brošūru. Nekad iepriekš to nebiju redzējis un neko nebiju dzirdējis par tās autoru, bet jauniešis paskaidroja, ka tā izdota vairāk nekā 600 000 eksemplāru 29 valodās visā pasaulē. Nespēju iedomāties, cik ļoti tā izmainīs manu lūgšanu dzīvi, sludināšanas dzīvi, savstarpējās attiecības, tā izmainīja manu kalpošanu.

Atceroties studiju laikus, kā arī laiku, ko esmu pavadījis sludinot un mācot, neatminos nevienu, kurš man būtu pamācījis vai pastāstījis, ka Bībele un Praviešu Gars Elenas Vaitas personā māca mums katru dienu lūgt pēc Svētā Gara kristības. Kā esmu varējis aiziet tik tālu, būt sludinātājs un mācītspēks, neapguvis tik svarīgu patiesību!

Tieši to autors Helmut Haubeils caur brošūru “Soļi uz personīgo atmodu” man ir iemācījis. Kopš brīža, kad atgriezies mājās no sanāksmes, es lasu šo brošūru – šobrīd es to lasu jau ceturto reizi. Mana dzīve ir izmainījusies – varat pajautāt manai sievai un draudzei, kurai es kalpoju. Gadiem esmu sludinājis par Svētā Gara dāvanas saņemšanu,

veidojis pat sērijveida svētrunas par šo svarīgo tēmu. Bet tagad esmu atklājis veidu, kā satikties ar Jēzu katru rītu un darīt tieši to, ko Viņš darīja katru rītu – lūdza jaunu Svētā Gara kristību.

Pazemīgi apliecinu, ka Dievs ir pacēlis manas lūgšanu dzīves latīņu. Līdz šim pavadīju salīdzinoši daudz laika pie Dieva Vārda, bet maz laika patiesā lūgšanā. Tagad mana prakse ir mainījusies – lielāko agrās rīta lūgšanas laiku pavadu uz ceļiem pie Dieva troņa un tikai tad griežos pie Viņa Vārda, lai Viņš spētu sazināties ar mani. Mana sludināšana ir ieguvusi jaunu brīvību un jaunu spēku. Manas vadītāja prasmes, vadot komandu un cilvēkus, ir pacēlušās citā līmenī. Pēkšņi nejaušības it kā pavairojas, ir tāda apziņa, ka kāds vada manas dienas un nakts, manas neplānotās tikšanās, e-pastus un sarunas. Tas ir tā, it kā Svētais Gars personīgi vadītu manas nomoda stundas (un arī stundas, kuras pavadu miegā). Patiesībā, esmu iepazinis Viņu kā ļoti personīgu un patiesi dārgu Draugu.

Kāpēc tev visu to stāstu? Līdzdalot šo liecību, es neko nevaru iegūt, bet man patiesi rūp tas, ko dari tu. Jēzus nāks

drīz. Mums joprojām ir pasaule, veseļa paaudze, kura mums jāaizsniedz ar mūžīgo evaņģēliju. Mēs vienkārši nespējam piepildīt šo misiju savā spēkā. Mūsu vienīgā cerība ir iemācīties to, ko Jēzus darīja, praktizēt to, ko Pāvils un pirmie mācekļi praktizēja savā dzīvē. Mums ir nepieciešama ikdienas Svētā Gara kristība pār mūsu dzīvi un kalpošanu. Vienīgais veids, kā to iegūt, ir katru dienu pazemīgi lūgt pēc Svētā Gara.

Es nezinu, kas tu esi, bet es lūdzu par tevi, rakstot šo liecību. Apsolītā dāvana ir tava un mana, ja mēs pēc tās lūdzam. Visbeidzot – Jēzus mums to ir apsolījis: “Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas (grieķu valodā – ikdienas, nepārtraukti) Viņu lūdz?”. Vai vēl ies pievienoties man, ik dienas lūdzot pēc Svētā Gara kristības?

Dvairs Nelsons (Dwight Nelson) ir Pionieru memoriālās draudzes (Pioneer Memorial Church) vecākais mācītājs Endrūsa universitātes pilsētā Berienspringsā, Mičiganas štatā.

Pieva svētība pār LATVIJU

Krū: Krā, nāc, lūdzu, paskaties, kura bilde no visām tev patīk vislabāk?

Krā: Ai, cik skaistas fotogrāfijas! Šajā debesis tik zilas un pilnas ar gājputniem! Redz, kur mūsu soliņš parkā apbiris kļavu lapām. Un šajā bildē – kādas varenas baravikas! Man tā ļoti patīk! Mežs pilns ar sauli, un zarā tup vāvere! Jūru arī esi nofotografējis ar visiem gliemežvāciņiem krastā. Krū, ļoti lieliskas bildes!

Krū: Ko tu meistaram padarīsi. Tāds nu es esmu!

Krā: Jā, drusciņ lielīgs. Bet kur tu, Krū, tās bildes liksi?

Krū: Dāvināšu.

Krā: Kam tu tās dāvināsi?

Krū: Latvijai. Vai tad tu nezini, ka viņai tūliņ būs dzimšanas diena! Riktīgs cipariņš! Veseli simts gadi!

Krā: Jā, zinu, ka simts.

Krū: Es rīkošu fotoizstādi "Iepazīsti Latviju". Mēs mīlam to, ko pazīstam, un es gribu, lai manu Latviju mīl. DIEVS to ir radījis pilnu ar skaistumu! Vispār jau pašu skaistāko no visām zemēm.

Krā: Daudziem, brālīt, Latvija ir mīļa. Es, piemēram, negribētu dzīvot nekur citur!

Krū: Tad tev arī jāpadomā par dāvaniņu. Simts gadi nav nekāda joka dzimšanas diena!

Krā: Kā tu domā, brālīt, ja es labi mācos, mīlu savu mammu un tēti, un arī tevi, esmu draudzīga un jauka, vai tā arī nav tāda kā drusciņ dāvaniņa savai zemei?

Krū: Es domāju, ka ir gan!

Krā: Laikam jau katram ir ko dāvināt. Vai tu zināji,

ka tie latvieši, kuri dzīvo ārzemēs, Latvijai dzimšanas dienā uzdāvinājuši lielu stāstu segu, kas sastāv no neskaitāmi daudziem, maziem auduma gabaliņiem? To darinājuši viņi paši savām rokām, un to katrs var apskatīt.

Krū: Es zinu, ka notiek arī dažādas sportošanas, skriešanas, izstādes, dziedāšanas pasākumi un arī brīnumu meklēšana, dodoties pārgājienos DIEVA radītajā dabā.

Krā: Brīnumus dabā patiešām var atrast simtiem! Bet vai zināji, ka, piemēram, Valkā, pilsētas dīķī, bērni apņēmušies uzstādīt "Gulbju māju", un pie kokiem tiks izvietoti putnu būrīši un barotavas. Vai nav vareni! Parkos būs jaunas puķu dobes! Lasīju arī, ka pilsētā uzstādīs trīs jaunus atkritumu šķirošanas konteinerus.

Krū: Ko vajag, to vajag! Daži papīrus un visādus atkritumus met tik kur pagadās! It kā tie atkritumi varētu izkūpēt gaisā paši no sevis vai tos savāktu citplanētieši! Tā taču nevar šmucēt vietu, kur pats dzīvo, vai ne?

Krā: Nevar gan!

Krū: Visur, māšuk, notiek rosība, svētkus gaidot. Varbūt mēs arī varētu izdarīt kaut ko labu? Piemēram, simts labus darbus Latvijai?

Krā: Vieni? Nu nē! Mēs divatā nevaram tik ļoti daudz paveikt. Latvija jau arī nepieder mums vieniem pašiem! Jādarbojas visiem!

Krū: Es zinu! Jāaicina bērni talkā. Uzrīkosim Labo darbu nedēļu!

Krā: Ļoti laba doma! Tikai – ko mēs varētu darīt “Labo darbu nedēļā”?

Krū: Mēs varētu parunāties ar mammu un tēti par iespēju kādam palīdzēt. Varbūt kādam pensionāram kaimiņos, piemēram, atnest pirkumus vai palīdzēt mājas vai dārza darbos.

Krū: Vai aprunāties ar kādu, kam ikdienā ir vientuļi. Kopīgi padzert tēju, uzspēlēt galda spēles.

Krā: Varam sakopt tuvāko apkārtni, sagrābt lapas. Tas taču arī ir vērtīgs darbiņš!

Krā: Izdomāju! Varam doties uz dzīvnieku patversmi! Aizvest dzīvnieciņiem, kuriem nav māju, ēdieniņu un kādu siltu sedziņu.

Krū: Vai sarīkot iepriecinošu dienu kādam, kurš ir bēdīgs.

Krā: Vispār varam veikt jebkuru darbiņu, kas ir kādam noderīgs.

Krū: Tā var atrast arī jaunus draugus.

Krā: Un pretī saņemt sirsnīgu “Paldies!”

Krū: Krā, bet vai mēs spāsim? Svētki tūlīt jau būs klāt! Visa Latvija atkal dziedās himnu ”DIEVS, svētī Latviju...”, debesis rotās salūta skaistās zvaigznītes, un visas dāvanas jau būs sadāvinātas.

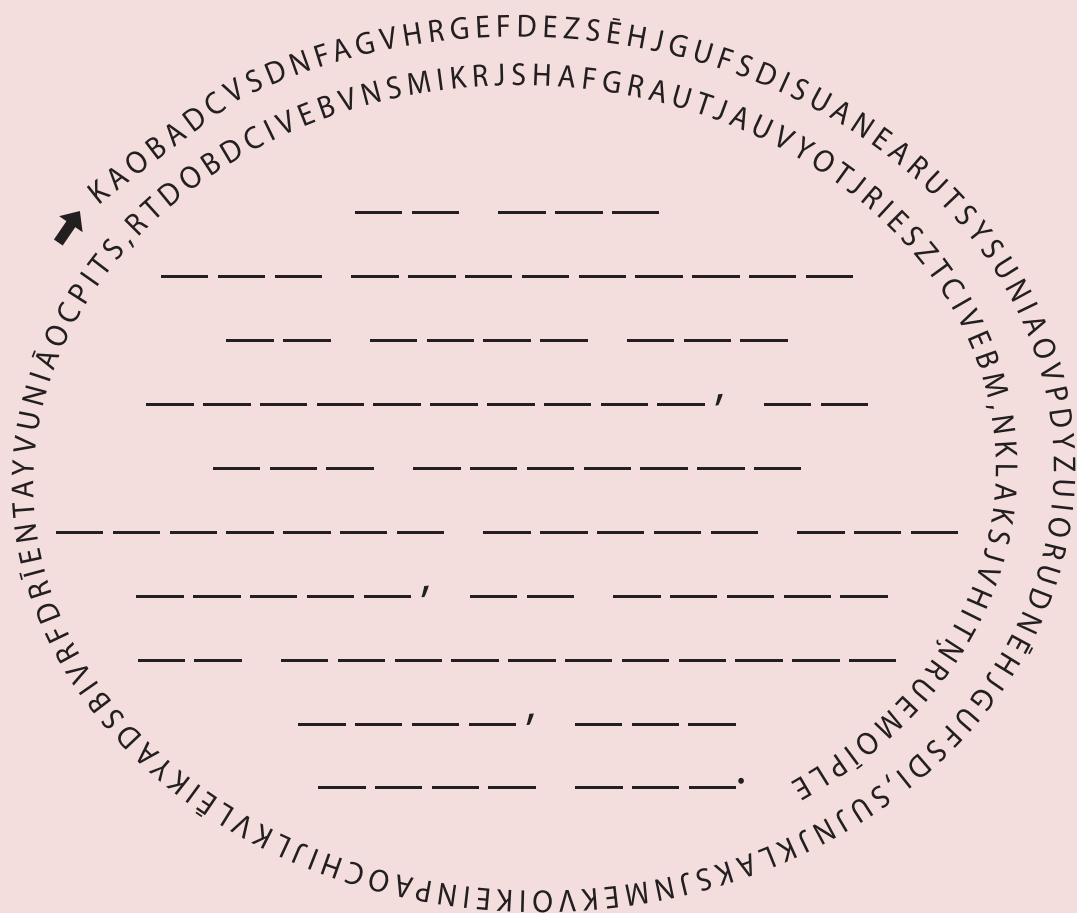
Krā: Labus darbus nekad nevar nokavēt, jo labie darbi nekad nebeidzas! Tie turpināsies arī tad, kad paies Latvijas dzimšanas diena, jo katru dienu mums jāveido mūsu zeme draudzīgāka, tīrāka un mīlāka!

Krū: Lai tā paliek tikpat skaista, kādu to mums uzdāvinājis DIEVS.

Krā: Krū, zini, ko es domāju: ja jau mūsu Latviju DIEVS ir radījis tik brīnišķīgu, cik gan neiedomājami skaistāka būs Jaunā zeme, ko DIEVS ir sagatavojis tiem, kas VIŅU mīl!

Krū: Saviem draugiem, vai ne?

**Lai noskaidrotu kādu būtisku Bībeles pantu,
izsvītro no apla burtiem katru otro burtu,
sākot no bultiņas, un uzraksti iegūtos vārdus
uz līnijām.**

"Sagaidi daudz no Dieva un uzņemies daudz Dieva labā."

Viljams Kerijs

Soli
UZ PERSONĪGO
ATMODU

*Tikt piepildītam
ar Svēto Garu*

H E L M Ū T S H A U B E I L S
